

Ὁ Μικρός

ΗΡΩΣ

(427)

Η ΜΑΥΡΗ ΘΥΕΛΛΑ

Η ΜΑΥΡΗ ΘΥΕΛΛΑ

Άπο τοῦ χάρου
τά δόντια

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θαλάσσης τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ οἱ ἔχθροί τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἐπονομάσει Παιδί — Φάντασμα, ἐπεὶδὴ δρᾷ καὶ ξεγλυστράει ἀνάμεσα στὰ χέρια τοὺς σὰν ἀληθινὸ φάντασμα, ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο. Ἕνα θάνατο φριχτὸ καὶ βασανιστικὸ. Βρίσκεται σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι, ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, αἰχμάλωτος Γαπωνέζων κατασκόπων, ποὺ συνεργάζονται μὲ τὸν τρομερὸ Μαῦρο Πράκτορα ποὺ εἶναι γνωστὸς στὸν ὑπόκοσμο τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς Μαῦρος Δαίμονας (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 426, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Μυστήριο τοῦ Χρυσοῦ Σκύλου».

Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι δε-
μένο χειροπόδαρα. Κοντά του
εἶναι τοποθετημένο ἓνα μαγκά-
λι μὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἐ-
νας ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους ἔ-
χει πάρει ἀπὸ αὐτὸ μιὰ πυρα-
κτωμένη τσιμπίδα καὶ τὴν
πλησιάζει στὸ πρόσωπο τοῦ
Παιδιοῦ — Φάντασμα λέγον-
τας μὲ λύσσα:

— Μᾶς γέλασες! Ὑποσχέ-
θηκες ὅτι θὰ μᾶς δοθεῖσαι
νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Μαῦρο
Δαίμονα, ποὺ εἶναι στὰ χέρια
τῶν Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ ἐσύ,
ἀντὶ νὰ ζητήσης ἀπὸ τοὺς Ἀ-
μερικανούς νὰ τὸν ἐλευθερώ-
σουν ὅπως συμφωνήσαμε τοὺς
ἔιπες νὰ τὸν κρατήσουν! Ὁ-
χι! Εἶναι περιττὸ νὰ ἀρνη-
θῇς! Μίλησες βέβαια στὴ συν-
θηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμα-
χικῶν πρακτόρων, μὰ εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι μᾶς γέλασες! Θὰ
πεθάνης λοιπόν, ἀλλὰ μὲ τρο-
μακτικὸς πόνους! Θά...

Καθὼς ἡ τσιμπίδα πλησιάζει
στὸ πρόσωπο τοῦ Παιδιοῦ
— Φάντασμα γὰρ νὰ τὸ κάψει
καὶ νὰ τὸ παραυερφώση, ἡ
πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει,
καὶ μιὰ φωνὴ λέει:

— Μανούλα μου! Παράτα
τὴν τσιμπίδα, ἀλλοιῶς σ' ἔ-
φαγα!

Εἶναι ὁ Σπίθας. Τὸ ἀδιά-
κοπτα πεινασμένο παιδί μὲ τὸ
καθυστερημένο μυαλὸ καὶ τὴ
γενναία ψυχὴ, στέκεται στὸ
κατῶφλι τῆς πόρτας μ' ἓνα
πιστόλι στὸ χέρι...

Ὁ Γιαπωνέζος κινεῖται ἀ-
στραπισίᾳ. Ἡ τσιμπίδα ξε-
φεύγει ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ
διαγράφει στὸν ἀέρα ἓνα γορ-

γὸ ἡμικύκλιο μὲ στόχο τὸ
πρόσωπο τοῦ Σπίθα. Ὁ Γιώρ-
γος παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ
αὐτὴ μὲ φρίκη. Σκέπτεται ὅτι
ἐπιτέλους μπόρεσαν νὰ ἀνακα-
λύψουν, ἀκολουθώντας τὶς ὁ-
δηγίες του, τὸ ἐξοχικὸ σπίτι
ὅπου τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο
οἱ Γιαπωνέζοι. Καὶ σίγουρα αὐ-
τὴ τὴ στιγμὴ τὸ σπίτι εἶναι
περικυκλωμένο ἀπὸ παντοῦ...

Ἡ τσιμπίδα κατευθύνεται
ὁλόϊσια πρὸς τὸ πρόσωπο
τοῦ Σπίθα. Τὴν τελευταία μό-
λις στιγμῇ, ὁ Σπίθας κάνει
μιὰ πλάγια κίνησι καὶ ἡ τσιμ-
πίδα περνάει δίπλα στὸ πρό-
σωπό του τσουρουφλίζοντας
τὰ μαλλιά του, χτυπάει στὴν
παραστάδα τῆς πόρτας καὶ
πέφτει στὸ πάτωμα. Τὰ σανί-
δια τοῦ πατώματος ἀρχίζουν
νὰ καίγονται καὶ νὰ βγάζουν
καπνὸ!

— Μανούλα μου!, μουγγοί-
ζει ὁ Σπίθας τρέμοντας ὁλό-
κληρος. Θέλησε νὰ μὲ ψῆση
τὸ τέρας!

Καὶ τὸ δάχτυλό του πιέζει
τὴ σκανδάλη. Τὸ πιστόλι ξε-
ροβήχει καὶ μιὰ μικρὴ σκο-
τεινὴ τρύπα σχηματίζεται
στὸ μέτωπο τοῦ Γιαπωνέζου.
Ὁ κατὰσκοπος σκύβει μπρο-
στὰ σὰν νὰ θέλῃ νὰ κἀνῃ μιὰ
μικρὴ ὑπόκλισι, γέρνει πρὸς
τὰ δεξιὰ γιὰ νὰ πέση, μετα-
νοιώνει, γέρνει πρὸς τὰ ἀρι-
στερὰ καὶ σωρίζεται χάμω.
Ὁ Σπίθας στρέφει τὸ πιστό-
λι πρὸς τὸν ἄλλο Γιαπωνέζο,
ἐνῶ ἀπὸ τὴν πόρτα, πίσω του
γλυστράει μέσα στὸ δωμάτιο
τὸ Τζιτζίκι. Πιο πίσω, μέσα
στὸ διάδρομο, πλησιάζουν ἡ

Κατερίνα και οι 'Αμερικανοί πράκτορες.

Μά ο δεύτερος Γιαπωνέζος έχει κάνει κάτι που παγώνει το αίμα των παιδιών. Έχει τραβήξει το πιστόλι του και το έχει ακουμπήσει στο κεφάλι του Γιώργου. Μē ήρεμη φωνή λέει:

— 'Αν δέν βγῆτε άμέσως από τὸ σπίτι αυτό, θά σκοτώσω τὸ Παιδί — Φάντασμα! 'Αμέσως!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς νεκρική σιγή άπλώνεται μέσα στο δωμάτιο καὶ σ' όλόκληρο τὸ σπίτι. Είναι φανερό ὅτι δέν μποροῦν παρά νά ὑπακούσουν! 'Αν δοκιμάσουν νά σκοτώσουν τὸν Γιαπωνέζο καὶ άποτύχουν, τὸ Παιδί — Φάντασμα θά πέση άμέσως νεκρό!

Ὁ Σπίθας συγκρατεῖ τὸ δάχτυλό του, πού ἦταν ἑτοιμό νά πιέση τὴ σκανδάλη, καὶ κάνει ἕνα βῆμα πίσω.

Καὶ τότε, μέσα στὴ γαλήνη ἀκούγεται ἕνα «φτού». 'Απὸ τὸ στόμα τοῦ Τζιτζικίου ξεκινάει ἕνα χοντρό μολυβένιο σκάγι καὶ σκίζει τὸν αέρα με άπίστευτη γρηγοράδα καὶ ὀρμή. Πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸν Γιαπωνέζο, στὸ μέτωπο, ανάμεσα στὰ δύο μάτια, με τόσο φόρα, ὥστε ὁ κατάσκοπος χάνει άμέσως τὶς αἰσθήσεις του. Παρατάει τὸ πιστόλι του, πρὶν τὸ δάχτυλό του πιέση τὴ σκανδάλη, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του σάν χορευτὴς καὶ σωριάζεται πάνω στὸ σώμα τοῦ νεκροῦ συμπατριώτη του.

Μē μιὰ κραυγὴ ἀνακουφίσεως καὶ χαράς, ἡ Κατερίνα ὀρμαεῖ μέσα στο δωμάτιο καὶ ἀγκαλιάζει τὸ Τζιτζίκι. Φιλάει τὸ παιδάκι καὶ στὰ δυὸ μάγουλα γιὰ νά τὸ εὐχαρίστηση πού ἔσωσε τὸν ἀγαπημένο της κι' ἔπειτα τρέχει κοντὰ στο Γιώργο καὶ κόβει τὰ δεσμά του. 'Απὸ τὴ χαρὰ της ξεσπάει σὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά της.

— Δέν μπορεῖς νά φανταστῇς τὴν αγωνία μας, Γιώργο! Ψάχναμε, ψάχναμε, ψάχναμε με δυὸ ἐλικόπτερα, ἐνῶ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ξέραμε ὅτι κινδύνευε ἡ ζωὴ σου στὰ χέρια τῶν Γιαπωνέζων! Μά τώρα εἰς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός! Εἶσαι ζωντανός καὶ γερός!

— Καὶ κατῶρθωσες νά θέσης ἐκτὸς μάχης τοὺς ἀνθρώπους στεύς ὁποίους ὁ Μαῦρος Δαίμονας πούλουσε τὰ μυστικά πού ἔκλεβε!, προσθέτει δίπλα τους ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας. Τώρα, μπορεῖ κανεὶς νά πῇ ὅτι ἡ άποστολή σου πῆρε τέλος, Παιδί — Φάντασμα! Ὁ Μαῦρος Δαίμονας εἶναι στὴ φυλακὴ καὶ οἱ Γιαπωνέζοι συνεργάτες του εἶναι ἐκτὸς μάχης! Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, πρέπει νά σὲ εὐχαρίστησουμε γιὰ ὅσα ἔκανες γιὰ μᾶς!

Ὁ Γιώργος, πού δέν τοῦ ἀρέσουν οἱ ἔπαινοι, βιάζεται νά πῇ:

— Ὅ,τι ἔκανα δέν τὸ ἔκανα γιὰ ἑσᾶς, ἀλλὰ γιὰ τὴν

πατρίδα μου, την 'Ελλάδα! Ξέρω ότι, αν νικήσουν οι Γιαπωνέζοι και οι Γερμανοί ή πατρίδα μου θα μείνη υπόδουλη για πολλά χρόνια! Γι' αυτό είμαι πάντα πρόθυμος να προσφέρω και τη ζωή μου ακόμα για να νικήσουν οι Σύμμαχοι!

Μια σύντομη έρευνα που κάνουν μέσα στο σπίτι των Γιαπωνέζων δεν αποκαλύπτει τίποτε αξιο λόγου, που να μπορή να οδηγήσει στα ίχνη των υπολοίπων μελών της κατασκοπευτικής οργάνωσης των Γιαπωνέζων. Όσο για τον αίχμαλώτό τους, όταν

συνέρχεται από τη λιποθυμία του, κατορθώνει και αυτοκτονεί παίρνοντας ένα δηλητήριο που είχε κρυμμένο για μια τέτοια περίπτωση μέσα σ' ένα κούφιο δόντι του...

Λίγη ώρα αργότερα ενώ επιστρέφουν στη Νέα Υόρκη με τα ελικόπτερα, το ραδιοτηλέφωνο μεταδίδει μια συνταρακτική είδηση. 'Ο Μαύρος Δαίμονας δε βρίσκεται πια στη φυλακή! 'Ο νέγρος αρχηγός-κάγκελος και συνεργάτης των Γιαπωνέζων, δραπέτευσε!...

'Η άποστολή του Παιδιού - Φάντασμα λοιπόν δεν έχει πάει τέλος...

Χό, χό, χό, χί, χί, χί, χέ, χέ, χέ, χά, χά, χά, και πάλι απ' την αρχή

Τὸν ἔχει στριμώξει στὰ σχοινιά τοῦ ρίγκ καὶ τὸν σφυροκοπᾷ

Ὁ Σπίθας γελάει

ΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

ἀπὸ τὴν ἀπόδρασι τοῦ νέγρου, μαθαίνει ὁ Γιώργος λίγο ἀργότερα. Ὁ Μαῦρος Δαίμονας ἦταν κλεισμένος σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ σίγουρα κελλιὰ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης. Δυὸ φρουροὶ στέκοντας μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ τοῦ ποῦ ἦταν στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ κτιρίου τῶν φυλακῶν. Στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος ποῦ ἦταν ἀπὸ σιδερένια κάγκελα, στέκονταν ἄλλοι δύο φρουροί.

Ἄλλοι φρουροὶ ἔκαναν βόλτες μέσα στὴν αὐλή, ὥπλισμένοι μὲ αὐτόματα.

Ὅπως ἐξακριβώθηκε ἀργότερα ὁ νέγρος περίμενε νὰ βραδυάσῃ πρῶτα. Τότε μὲ διάφορα ἐργαλεῖα ποῦ ἀσφαλῶς εἶχε κρυμμένα κάπου ἐπάνω του, κατῶρθωσε νὰ κόψῃ τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου του καὶ νὰ βγῇ ἔξω. Ἐκεῖ, πιάστηκε ἀπὸ ἓνα σωλῆνα τοῦ νεροῦ καὶ σκαρφάλωσε ὥς τὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου. Ἐπειτα, πήγε πρὸς τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς ἄλλου σωλῆνα γλυστρησε ὥς τὴν αὐλή.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐτοιμαζό

ταν να αναχωρήσει ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο, που μετέφερε τρόφιμα και άλλα εφόδια της φυλακής, για να πάει να φέρει διάφορα είδη για το συσσίτιο της άλλης μέρας. Ο νέγρος κατώρθωσε να χωθή απαρατήρητος μέσα στο αυτοκίνητο και να κρυφτεί κάτω από ένα σωρό άδεια τσουβάλια. Έτσι, το αυτοκίνητο, βγήκε παίρνοντας μαζί του και τον τρομερό Μαύρο Δαίμονα!

Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα όμως, πριν το αυτοκίνητο αναπτύξει ταχύτητα και απομακρυνθεί, μέσα από τις φυλακές ήχησε η σειρήνα του συναγερμού, σημάδι πως κάποιος είχε δραπέτεύσει. Ο σωφέρ θεώρησε καλό να πατήσει φρένο και ο νέγρος έσπευσε να πηδήσει έξω και να τρέξει στα πόδια μέσα στη νύχτα.

Μερικά μέτρα πιο πέρα, πέφτει πάνω σε μια περίπτωση που κάνει βόλτες γύρω από τον περίβολο των φυλακών. Ο εκπληκτικός νέγρος, με την απίστευτη δύναμή του, θέτει εκτός μάχης τους φρουρούς, και ενώ πλησιάζουν τρέχοντας και πυροβολώντας αυτός απομακρύνεται σαν τον άνεμο, χώνεται σε έναν άλλο δρόμο, βγαίνει σε μια λεωφόρο, πηδάει σε ένα περαστικό λεωφορείο και χάνεται!...

— Καί τώρα το κυνηγητό ξαναρχίζει από την αρχή λέει στο Γιώργο ο αρχηγός της αντικατασκοπείας που διηγείται στο Έλληνόπουλο την ά-

πόδρασι του νέγρου. Ο καταραμένος Μαύρος Δαίμονας είναι πάλι ελεύθερος να συνεχίσει το καταστρεπτικό έργο του. Βέβαια, δεν μπορώ να σου ζητήσω να μείνεις άλλα...

— Θα μείνω!, λέει ο Γιώργος αποφασιστικά. Δε θα θεωρήσω τερματισμένη την αποστολή μου όσο ο νέγρος είναι ελεύθερος και ζωντανός! Ειδοποιήστε με όταν θα έχετε νεώτερα...

Έπιστρέφει στο σπίτι όπου μένει με τ' άλλα παιδιά, ένα νέο σπίτι γιατί το παλιό το ξέρει πια ο Μαύρος Δαίμονας. Εκεί, βρίσκει τους φίλους του εκτός από το Σπίθα.

— Πού πήγε, ρωτάει.

— Νά... βάλει καμιά μπουκιά στο στόμα του πριν πεθάνει από την πείνα!, λέει η Κατερίνα γελώντας. Θα είναι τώρα σε κάποιο εστιατόριο και θα τρώει! Είπε ότι όλη εκείνη ή ιστορία με τους Γιαπωνέζους του άνοιξε την όρεξη!...

Περνούν δυο ολόκληρες ώρες πριν κάνει την εμφάνισή του ο Σπίθας. Καί, όταν μπαίνει στο σπίτι και βρίσκονται ανάμεσα στους φίλους του, τα παιδιά καταλαβαίνουν άμέσως ότι κάτι αλλόκοτο έχει συμβεί στο αχόρταγο Έλληνόπουλο. Γιατί ο Σπίθας γελάει! γελάει, γελάει άσταμάτητα, κρατώντας την κοιλιά του, ενώ από τα μάτια του τρέχουν δάκρυα!

Στέκεται μπροστά στο Γιώργο, τον δείχνει με το δά-

χτυλό του και ξεκαρδίζεται.

—Χά, χά, χά! Χό, χό, χό!
Χί, χί, χί! Χέ, χέ, χέ! Μανού-
λα μου! Θα σκάσω! Χά, χά,
χά!

Τὸ ἴδιο κάνει μπροστά στην
Κατερίνα καὶ στὸ Τζίτζικι. Οἱ
φίλοι του τὸν κυττάζουν ἀνή-
συχα. Τί ἔχει πάθει ὁ Σπίθας
πάλι; Τί ἔκανε τὸ μυαλό του
νὰ σαλέψει καὶ γιατί γελάει
ἔτσι χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ στα-
ματήσει;

Ἐνῶ ὁ Σπίθας ἐξακολουθεῖ
νὰ γελάει, ὁ Γιώργος παίρνει
μιὰ ἀπόφασι. Σφίγγει τὴ γρο-
θιά του καὶ χτυπάει. Χτυπάει
ὄχι πολὺ δυνατὰ, ἀλλὰ μὲ τέ-
χνη, σ' ἓνα σημεῖο ποὺ ρίχνει
τὸ Σπίθα ἀναίσθητο! Ὁ Γιώρ-
γος ἀρπάζει τὸ φίλο του στὰ
μπράτσα του πρὶν τὸ παχὺ
καὶ βαρὺ κορμὶ του βροντήση
χάσω καὶ τὸν μεταφέρει σ'
ἓναν καναπέ.

— Θα περιμένουμε νὰ συ-
νέλθῃ, λέει. Ἴσως τοῦ ἔχει
τότε περάσει ἡ κρίσις τοῦ γέ-
λιου καὶ μπορέσει νὰ μᾶς δώ-
σῃ ἐξηγήσεις. Δὲν ξέρω, ἀλλὰ
κάτι μοῦ λέει ὅτι πρόκειται
γὰρ κάτι πολὺ σοβαρό...

Λουλούδια.... σαλάτα!

ΚΑΤΙ πολὺ σοβα-
ρὸ πραγματικὰ
καὶ πολὺ ἀλλόκοτο ἔχει συμ-
βῆ στὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο
καὶ καθυστερημένο στὸ μυαλό
παιδί.

Ἐχει φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι
γὰρ νὰ πᾶ νὰ «βάλῃ καμμιά
μπουκιά στὸ στόμα του» σὲ

κανένα ἐστιατόριο. Καθὼς βα-
δίζει, τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα,
ποῦ ἀργότερα ἀποδεικνύεται
πολὺ ἐπιτυχημένη.

— Οἱ Γιαπωνέζοι μ' ἔκαναν
νὰ τρελλαθῶ στὴ λιγούρα!
μουρμουρίζει. Γιατὶ λοιπὸν νὰ
μὴν πᾶω νὰ φάω σ' ἓνα για-
πωνέζικο ἐστιατόριο;

Θυμᾶται ὅτι ἔχει πάρει τὸ
μάτι του ἓνα ἐστιατόριο για-
πωνέζικο μερικὸς δρόμους
πρὶν πέρα καὶ δάξει κατὰ κεί
πλῶρη.

Ἡ αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου
εἶναι ἔτσι διακοσμημένη ὥστε
ἔχει κανεῖς τὴν ἐντύπωσι ὅτι
δὲν βρίσκεται στὴν Νέα Ὑόρ-
κη, ἀλλὰ στὴν Ἄπω Ἀνατο-
λή, στὴν Ἰδία τὴν Ἰαπωνία!
Μὲ τὴ διαφορά ὅτι μόνο τὰ
γκαρσόνια ἐκεῖ μέσα εἶναι
Γιαπωνέζοι. Ὅλοι οἱ πελάτες
ποῦ εἶναι καθισμένοι γύρω ἀ-
πὸ τὰ τραπέζια εἶναι Ἀμερι-
κανοί, λευκοὶ ἢ νέγροι, ποὺ
προτιμοῦν τὴ γιαπωνέζικη κου-
ζίνα.

Ὁ Σπίθας κάθεται σ' ἓνα
τραπέζι· σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἴ-
θουσας, καὶ λέει στὸ γκαρσὸν
ποῦ πλησιάζει:

— Φέρε μου πρῶτα μιὰ σοῦ-
πα ἀπὸ φωλιές χελιδονίων γιὰ
ὀρεκτικό. Ἐπειτα, θὰ μοῦ φέ-
ρῃς ἓνα-ἓνα ὅλα τὰ φαγητὰ
ποῦ ἔχεις στὸν κατάλογο!

Ὁ Γιαπωνέζος γουρλώνει
τὰ μάτια του.

— Ὅ... ὅλα; ρωτᾷ χαζά.

— Ὅλα!, λέει ὁ Σπίθας.
Καὶ κάνε γρήγορα, γιατί μπο-
ρεῖ νὰ πέσω ἀναίσθητος ἀπὸ
τὴ λιγούρα καὶ νὰ χάσῃς ἓ-
ναν καλὸ πελάτη!

Ὁ Γαπωνέζος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ ἀπομακρύνεται· γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τοῦ παράξενου πελάτη του, σίγουρος ὅτι θὰ σταματήσῃ τὸ φαγητὸ πολὺ πρὶν φτάσῃ στὴ μέση τοῦ κατὰλόγου.

Μὰ ὁ Σπίθας ἔχει στομάχι πού δὲ χορταίνει εὐκόλα. Ἀφοῦ καταβροχθίζει τὴν σούπα ἀπὸ φωλιές πού φτιάχνουν μὲ μικρὰ ψάρια καὶ φύκια τὰ χελιδόνια τῆς Ἰαπωνίας, πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὸ πρῶτο πιᾶτο πού τοῦ φέρνει ἀμέσως ἔπειτα τὸ γκαρσόνι. Καταβροχθίζει τὸ περιεχόμενό του καὶ μурμουρίζει:

— Πολὺ νόστιμο! Γιὰ νὰ δοῦμε στὸν κατάλογο τί ἦταν.

Καὶ διαβάζει:

«Βατραχάκια μὲ αὐγὰ ἀπὸ κόρακα!»

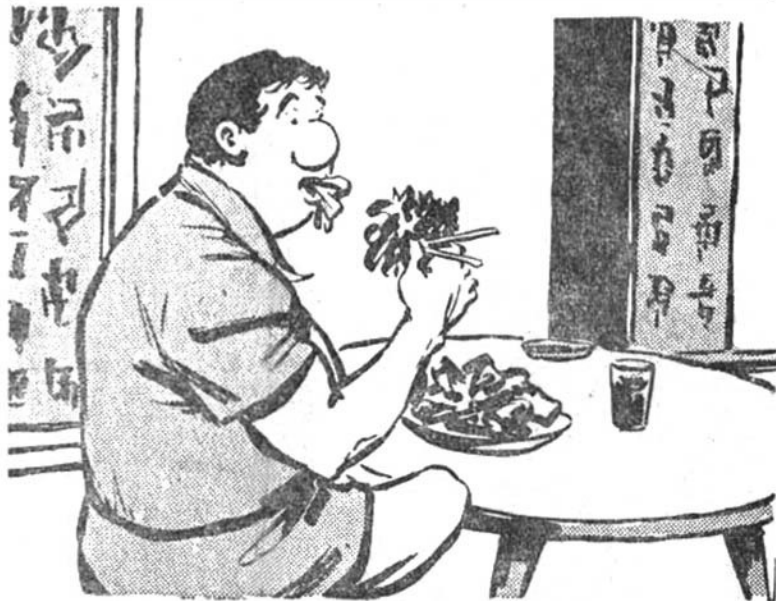
—Μανούλα μου!, γρυλλίζει. Κι' ὅμως ἦταν νόστιμο φαγητό!

Τὸ ἐπόμενο πιᾶτο ἦταν μὲ ἀμερίδα λαγὸς παραγεμισμένον μὲ ψάρια! Ἐπειτα, ὁ Σπίθας τρώει μὲ τὴ σειρά... φιδάκια γιαχνί, ἄσπρα μυρμήγκια πιλάφι, ρύζι μὲ ἐντόσθια ψαριῶν καὶ ἄλλα ἀλλόκοτα φαγητά, πού δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βρῇ κανεὶς παρὰ μόνον σ' ἓνα γαπωνέζικο ἐστιατόριο.

Τὸ γκαρσόνι παρακολουθεῖ

Εἶναι τόσο θυελλώδης ἡ ἐπίθεσις ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ λυγίζουν

Τρώει με μεγάλη εύχαρίστησι σαλάτα... λουλούδια!

κατάπληκτο τὸ Σπίθα νὰ καταβροχθίζη με γρηγοράδα τὰ φαγητὰ καὶ νὰ πλησιάζη γοργὰ στὸ τέλος τοῦ καταλόγου. Δὲν πιστεύει: στὰ μάτια του. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τρῶη τόσο πολὺ ἓνας ἄνθρωπος;

— Τὸ ἐπόμενο φαγητό!, διατάζει: ὁ Σπίθας πρὶν καλά-καλὰ τελειώσει ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μπροστά του.

Βρίσκεται τώρα στὶς σαλάτες. Τὸ γκαρσόνι τοῦ φέρνει μετὰ τὴ σειρά μιὰ σαλάτα με μανιτάρια, μιὰ ἄλλη με θαλασσινά, φύκια καὶ μιὰ με λουλούδια! Μὲ ἐξωτικά ἀλλόκοτα λουλούδια ποὺ ἔχουν δ-

άφορα χρώματα!

Ὁ Σπίθας στὸ ἀντίκρουσμα τῶν λουλουδιῶν γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Λουλούδια! Πρώτη φορά θὰ φάω λουλούδια σαλάτα! Ἄς δοκιμάσω ὅμως... Μπορεῖ νὰ εἶναι νόστιμα!

Καρφώνει μιὰ πηρουνιά καὶ καθὼς σηκώνει μερικὰ λουλούδια γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὸ στόμα του τὸ βλέμμα του πηγαίνει στὴν εἴσοδο τοῦ ἐστιατορίου. Ἕνας ἄντρας μπαίνει ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ ἐστιατόριο. Εἶναι νέγρος καὶ φαίνεται κάπως βιαστικός καὶ λίγο τρομαγμένος. Ὁ Σπίθας τὸν ἀνα-

γνωρίζει. Είναι ο Μαῦρος Δαίμονας!

Ο νέγρος διασχίζει την αἶθουσα χωρίς νὰ ἀντιληφθῇ τὸ Σπίθα στὴ γωνιά του, πλησιάζει ἕνα γκαρσόνι τοῦ λέει κάτι καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ δείχνει μιὰ πλάγια πόρτα. Ο νέγρος προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα καὶ χάνεται πίσω της.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Σπίθας ἔχει χάσει στὸ στόμα του τὴν πιρουνιά τὰ λουλούδια καὶ τὰ μασουλάει. Μιὰ ἐκφρασι ἀπέραντης εὐχαριστήσεως ἀπλώνεται στὸ χαλὸ πρόσωπό του.

— Μανούλα μου!, βογγάει. Δὲν ἔχω ξαναφάει πιὸ νόστιμη σαλάτα!

Καὶ καταβροχθίζει γοργὰ ὅλο τὸ πιᾶτο μὲ τὰ λουλούδια.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο καὶ παράξενο. Ο Σπίθας ἀρχίζει νὰ γελάει. Νὰ γελάει ἀκράτητα καὶ ἀσταμάτητα, σὰν νὰ παρακολουθῇ μιὰ πολὺ ἀστεία σκηνή.

Οἱ ἄλλοι: πελάτες τοῦ ἐστιατορίου γυρίζουν καὶ τὸν κυττάζουν σατισμένοι. Τὸ γκαρσόνι πηγαίνει κοντὰ στὸ ἀρχιγκαρσόνι καὶ τοῦ λέει σιγανά:

— Δὲ φταίω ἐγώ! Μοῦ ζήτησε ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ καταλόγου! Πῶς νὰ ξέρω ὅτι τὸν ἐπηρεάζουν τόσο πολὺ τὰ λουλούδια σαλάτα! Ξέρω ὅτι αὐτὸ συμβαίνει σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, νὰ βάζουν δηλαδὴ τὰ γέλια ὅταν φάνε σαλάτα λουλούδια, δὲ φαντάστηκα ὅμως ὅτι...

— Πρέπει νὰ προσέχης ἄλ-

λη φορά, λέει αὐστηρὰ τὸ ἀρχιγκαρσόνι. Κύτταξε τώρα νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ αὐτὸν πρὶν μᾶς διώξῃ ὅλους τοὺς πελάτες! Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὑπάρχουν στὸ πῶς διαμέρισμα ἄνθρωποι ποὺ δὲν πρέπει νὰ γίνουν ἀντιληπτοί! Στὴν ἀνάγκη ἂς φύγῃ χωρίς νὰ πληρώσῃ!

Τὸ γκαρσόνι τρέχει κοντὰ στὸ Σπίθα, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει ἀσταμάτητα. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο μὲ εὐγένεια καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Σπίθας τὸν κυττάζει καὶ κάνει:

— Χά, χά, χά! Χό, χό, χό! Χί, χί, χί!

Τὸν βογγάει στὸ πεζοδρόμι: καὶ καλεῖ ἕνα ταξί. Σπρώχνει μέσα τὸ Σπίθα καὶ τὸν ρωτάει:

— Ποὺ μένετε;

— Χά, χά, χά!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας κρατώντας τὴν κοιλιά του. Στὸ σπίτι μου μένω! Χό, χό, χό!

Κύτταξε νὰ μάθης ποὺ μένει καὶ πηγαίνει τὸν, λέει στὸν σωφὲρ τὸ γκαρσόνι. Στὴν ἀνάγκη ἂν δὲ σὲ πληρώσῃ, ἔλα νὰ σὲ πληρώσουμε ἐμεῖς!

Τὸ ταξί ξεκινάει...

‘Ο... «νέγρος»!

ΣΠΙΘΑΣ συνέρχεται σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γιώργος. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει γύρω καὶ λέει χαζά:

— Ποὺ εἶμαι; Τί ἔγινε;

— Είσαι στο σπίτι μας, Σπίθα, λέει ο Γιώργος. Πές μας όμως πού ήσουν και τι σου συνέβη;

— Πού ήμουν; κάνει ο Σπίθας ακόμη πιο χαζά. Πού ήμουν; "Α, ναι! Σ' ένα έστιατόριο! Ένα γιαπωνέζικο έστιατόριο! Τι νόστιμα φαγητά πού έφαγα εκεί! Μανούλα μου! Βατραχάκια με αυγά από κόρακα! φιδάκια, γιαχνί, μυρμήγκια πιλάφι! Τι νόστιμα! Άλλά κανένα φαγητό δεν μπορεί να συγκριθί με τα λουλούδια σαλάτα!

— Λουλούδια σαλάτα; κάνει ο Γιώργος έκπληκτος. "Εφαγες λουλούδια σαλάτα;

— Ναι! Άκριβώς τη στιγμή πού έμπαινε ο νέγρος!

— Ποιός νέγρος;

— Ο Μαύρος Δαίμονας! Ποιός άλλος;

Ο Γιώργος ανασκิริτάει. Άρπάζει το Σπίθα από το γιακά και τον τραντάζει.

— Λέγε!, μουγγρίζει. Θά με τρελλανής! Τι άκριβώς συνέβη;

— Για να σου πώ!, κάνει ο Σπίθας άγριεύοντας. Μη με τραντάξεις έτσι και με κάνεις να χωνέψω τα νόστιμα φαγητά πού έφαγα! Θέλεις δηλαδή να με κάνης να πεθάνω άπο την πείνα;

Ο Γιώργος τον αφήνει και λέει πιο μαλακά:

— Πές μου Σπίθα, τι άκριβώς συνέβη...

— Νά... Είχα φτάσει στη σαλάτα με τα λουλούδια όταν είδα τον Μαύρο Δαίμονα να

μπαίνει και να χάνεται πίσω από μια πλάγια πόρτα. Τότε άρχισα να τρώω τα λουλούδια και ξαφνικά... τώρα θυμάμαι.. ξαφνικά μ' έπιασαν τα γέλια! Άκράτητα γέλια! Περιεργο πράγμα!

— Δεν είναι περιεργο!, λέει ο Γιώργος. Έχω άκούσει για μια σαλάτα με έξωτικά λουλούδια πού τρώγουν οι Γιαπωνέζοι όταν είναι λυπημένοι! Τους κάνει χαρούμενους χάρις σε μια ουσία πού περιέχουν τα λουλούδια. Ωρισμένοι όμως άνθρωποι πιο ευαίσθητοι στην ουσία αυτή, κυριεύονται από άκράτητα γέλια όταν τα φάνε! Αυτό συνέβη και μέ σένα... Πού είναι το έστιατόριο όπου έφαγες τα λουλούδια;

Ο Σπίθας του λέει και προσθέτει:

— Άν θα πās ως εκεί, φέρε μου μερικές μερίδες φαγητό, Γιώργο! Μπορεί να πεινάσω στο μεταξύ... *

Ο Γιώργος περνάει σ' ένα διπλανό δωμάτιο, όπου μένει για μερικά λεπτά. Όταν ξαναγυρίζει κοντά στους φίλους του, τα παιδιά αφήνουν σιγανές φωνές έκπληξης. Ο Γιώργος δεν είναι ο Γιώργος. Είναι ένας νεαρός νέγρος! Ένας νεαρός νέγρος με λεπτό νευρώδες κορμί!

— Παιδιά, λέει ο Γιώργος πού έχει φορέσει κι' ένα κοστούμι πού ταιριάζει με τη μεταμφίεσί του. Μείνετε εδώ ώπου να γυρίσω. Πηγαίνω να ρίξω μια ματιά το γιαπω

νέζικο έστιατόριο. "Αν εΐμαστε τυχεροί καί ο Μαύρος Δαΐμονας εΐναι άκόμη εκεί, μπορεί νά τελειώσουμε άπόψε τήν άποστολή μας καί νά μπορέσουμε νά φύγουμε γιά τήν 'Αθήνα...

— Μανούλα μου!, βογγάει ο Σπίθας μέ άπόγνωσι. "Εθγαλα μόνος μου τά μάτια μου. Τί ήθελα καί του εΐπα γιά τò έστιατόριο; Τώρα θά γυρίσουμε στήν 'Αθήνα καί θά άρχίσω πάλι τήν λεμονο-καποθεραπεία!

Ο Γιώργος γελάει καί θγαίνει έξω. Λίγα λεπτά άργότερα, βρίσκει μέσα στο γιαπωνέζικο έστιατόριο, όπου ο Σπίθας έφαγε τά πιό παράξενα καί πιό νόστιμα φαγητά τής ζωής του. Κάθεται σ' ένα τραπέζι, άκριβώς δίπλα στήν πόρτα πού του έχει περιγράψει ο Σπίθας, καί παραγγέλλει στο γκαρσόνι ένα άπλο φαγητό καί μιá μπύρα.

Περνάει άρκετή ώρα, χωρίς κανέναν νά μπή στήν πλάγια εκείνη πόρτα ή νά βγή άπό αυτή. Ο Γιώργος άποτελειώνει άργά τò φαγητό του, πίνει τήν μπύρα του καί παΐρνει τήν άπόφασί του. Θά δοκιμάσει νά περάσει άπό τήν πόρτα εκείνη καί νά δή τί γίνεται πίσω της.

Περιμένει μέ ύπομονή τήν ευκαιρία πού δέν άργεί νά παρουσιαστή. Μια μεγάλη συντροφιά μπαίνει στο έστιατόριο καί τραβάει όλη τήν προσοχή του γκαρσονιού καί του άρχιγκαρσονιού. Ο Γιώργος σιγκάνεται μέ φυσικές κι-

νήσεις, γυρίζει, πιάνει τò πόμολο τής πόρτας καί τήν άνοίγει χωρίς νά τραβήξει τήν προσοχή κανένος. Περνάει άπό τò άνοιγμα της καί τήν ξαναικλείνει πίσω του.

Βρίσκεται μέσα σ' ένα χώλ όπου άρχίζει μιá σκάλα πού οδηγεί πρός τά έπάνω. Μένει γιά λίγο άκίνητος, μέ όλες του τīs αισθήσεις σέ έπιφυλακή. Δέν άκούει τίποτε.

Μέ ανάλαφρα βήματα, έντελώς άθόρυβα, ανεβαίνει άργά τη σκάλα, έχοντας τò ένα του χέρι στήν τσέπη του, μέ τά δάχτυλα σφιγμένα γύρω άπό τη λαβή του πιστολιού του.

Φτάνει σ' ένα κεφαλόσκαλο καί ζαρώνει τά φρύδια του έκπληκτος. Πολλές πόρτες βλέπουν στο κεφαλόσκαλο αυτό, μέ όλες εΐναι σκοτεινές καί άνοιχτές. Πλησιάζει στήν πρώτη καί ρίχνει μιá ματιά μέσα. Τά μάτια του, προικισμένα μέ τήν ύπερφυσική ιδιότητα νά βλέπουν καθαρά μέσα στο σκοτάδι σαν τής κουκουβάγιας, διαπιστώνουν ότι τò δωμάτιο εΐναι έντελώς άδειο. Χωρίς έπιπλα! Τò ίδιο συμβαίνει καί μέ τò γειτονικό καί μέ όλα τ' άλλα!

Αυτό εΐναι τόσο περίεργο, ώστε τò Έλληνόπουλο μένει γιά πολλή ώρα άκίνητο προσπαθώντας νά καταλάβη. Γιατί εΐναι άδεια καί άκατοίκητα τά δωμάτια αυτά; Καί, άφού εΐναι έτσι, τί πήγε νά κάνει εκεί πάνω ο Μαύρος Δαΐμονας;

Μια σκέψη σχηματίζεται στο γόνιμο μυαλό του. Τά δω-

μάτια είναι! φαινομενικά άδεια! Είναι ένα καινούφλαρισμα που κρύβει κάτι, κάποια κρύπτη ίσως ή κάτι παρόμοιο. Τι όμως; Και πού είναι αυτό;

Ξαφνικά, ανασκίρταει. "Ενα βούϊσμα φτάνει ως τ' αυτιά του, σαν να έχη τεθή ξαφνικά σ' κίνηση κάποιος μηχανισμός. "Ενα κομμάτι του τοίχου, τρία μέτρα δεξιά του, αρχίζει να μετατοπίζεται αργά.

Ο Γιώργος δέ χάνει την ψυχραιμία του. Μ' ένα πήδημα χώνεται μέσα σ' ένα από τ' άδεια δωμάτια και μένει άσάλευτος, κρατώντας την άνασσα του.

Το μυστικό άνοιγμα παίρνει τις διαστάσεις μιάς πόρτας και ένας άντρας βγαίνει. Είναι ένας Γιαπωνέζος.

— Πρόσεχε, λέει σ' κάποιον που στέκεται μέσα στο άνοιγμα και πού ο Γιώργος δ'εν μπορεί να τον δ'η. "Αν οι "Αμερικανοί αντίληφθουν την ύπαρξη τ'ης κρύπτης μας αυτής, θ'α χαθούν όλα. "Εχουμε κίόλας πάθει σοβαρές καταστροφές εξαιτίας του καταραμένου Παιδιού — Φάντασμα! Πρέπει να μπορέσουμε να αναδιοργανώσουμε την οργάνωσή μας...

— Τι θ'α γίνη με το νέγρο; ρωτάει ο άλλος.

— Πρέπει να τον προστατεύσουμε και του δώσουμε καταφύγιο για λίγο. Μ'ας είναι πολύτιμος. Δ'εν πρέπει να ξεχνούμε πόσο σημαντικές πληροφορίες μ'ας δ'ιδνε πρην φτάση εδώ το Παιδί — Φάντα-

σμα! Πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ στρέψουμε τὶς προσπάθειές μας! Νὰ ἐξοντώσουμε τὸ Παιδί — Φάντασμα... Τότε μόνο θ'α πάνε όλα καλὰ!

Καὶ ἀπομακρύνεται. "Αρχίζει νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα. Τὸ μυστικό άνοιγμα ξανακλείνει πίσω του.

Παγιδευμένος

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κατα ταλαθαίνει τώρα τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει. Τὸ κτίριο μὲ τὸ γιαπωνέζικο διαμέριο ἔχει ἕνα μυστικό διαμέρισμα. Τὸ ἰσόγειο δ'εν καταλαμβάνεται ὁλοκληρὸ ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο, ἀλλὰ ἔχει ἕνα πῖσω μέρος πού εἶναι ἐντελῶς κλειστὸ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Γιὰ νὰ φτάση κανεὶς ὡς ἐκεῖ, πρέπει νὰ ἀνεβῇ ἐπάνω, σὲ διαμέρισμα μὲ τὰ ἀκατοίκητα δωμάτια, καὶ νὰ ἀνοίξη τὴ μυστικὴ πόρτα, πού ἀσφαλῶς ὁδηγεῖ πάλι κάτω, σὲ μυστικό διαμέρισμα. Ἐδῶ βρίσκεται ὁ Μαύρος Δαίμονας...

Ο Γιώργος μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς καὶ ἀναποφάσιτος. Τὶ νὰ κ'ῆνη;

Νά δοκιμάση νά κατεβή στο μυστικό διαιμέρισμα καὶ νά αἰχμαλωτίσῃ τὸν Μαύρο Δαίμονα; Αὐτὸ θὰ ἦταν παρακινδυνευμένο. Δὲν ξέρει: πόσοι ἄλλοι βρίσκονται ἐκεῖ κάτω μαζί μὲ τὸν νέγρο καὶ ὑπάρχει φόβος νά τὴν πάθῃ ὁ ἴδιος καὶ νά αἰχμαλωτιστῇ ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους κατασκόπους.

Τὸ πῶς συνετὸ εἶναι νά φύγῃ καὶ νά πάῃ νά εἰδοποιήσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας. Μαζί του, μποροῦν νά ἀποκλείσουν τὸ κτῖριο, νά κατεβοῦν στὸ μυστικὸ καταφύγιό τῶν κατασκόπων καὶ νά ἐξοντώσουν μιὰ καὶ καλὴ τὴν ὀργάνωσί τους. Εἶναι τώρα φανερό ὅτι ὅλοι μέσα στὸ γιαπωνέζικο ἐστιατόριο γκαρισόνια ἀρχιγκαρισό-νι καὶ μάγειροι, εἶναι μέλη τῆς γιαπωνέζικης κατασκοπευτικῆς ὀργανώσεως.

Ὑποχωρεῖ πρὸς τὴ σκάλα, τὴν κατεβαίνει καὶ βρίσκεται στὸ μικρὸ χώλ. Πιάνει τὸ πόμολο τῆς πόρτας ποὺ βγάζει στὸ ἐστιατόριο τὸ γυρίζει, ἀνοίγει τὴν πόρτα καί... δοκιμάζει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξί.

Ἡ αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου εἶναι ἄδεια ἀπὸ πελάτες τώρα καὶ ἡ πόρτα τῆς τοῦ δρόμου εἶναι κλειστή! Στὸ διάστημα ποὺ τὸ Παιδί—Φάντασμα ἦταν ἐπάνω, οἱ Γιαπωνέζοι ἐδίκωσαν τοὺς πελάτες τοῦ ἐστιατορίου. Καὶ τὰ γκαρισόνια, τὰ ἀρχιγκαρισόνια, οἱ μάγειροι καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὁ Γιώργος εἶχε δὴ νά βγαίνει ἀ-

πὸ τὴ μυστικὴ πόρτα, στέκονται ἐκεῖ μέσα καὶ τὸν περιμένουν κρατώντας ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα πιστόλι στὸ χέρι!

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς λέει:

— Μείνε ἀκίνητος νέγρο! Καὶ σήκωσε τὰ χέρια σου ψηλά!

Ὁ Γιώργος ὑπακούει χλωμαίζοντας κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μπογιά ποὺ σκεπάζει τὸ δέρμα του.

— Τί γύρευες ἐκεῖ μέσα; Γιατί πήγες; ρωτᾷ ἐ ὁ ἴδιος ὁ Γιαπωνέζος σαλεύοντας ἀπειλητικὰ τὸ ὄπλο του.

— Πῆ... πήγα στὶς τουαλέτες!, λέει ὁ Γιώργος κἀνοντας τὸν τραμογεμένο. Δὲν πήγα νά κλέψω! Πήγα στὶς τουαλέτες, μὰ δὲ βρῆκα! Δὲν ἤξερα...

— Ἐλα κοντά, νέγρο!

Ὁ Γιώργος πηγαίνει κοντὰ καὶ ὁ Γιαπωνέζος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν κρύπτη, τὸν ἐξετάζει μὲ προσοχή. Ξαφνικά, κολλάει τὸ πιστόλι του στὸ στομάχι τοῦ Ἑλληνόπουλου καὶ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του ἀγγίζει τὸ πρόσωπό του.

— Ἄ!, κάνει. Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει! Εἶσαι νέγρος ὅσο κι' ἐγὼ εἶμαι... Ἐσκιμῶς! Εἶσαι ἓνας πρόκτωρ τῶν Ἀμερικανῶν! Δὲ θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ ἐδῶ μέσα! Θά...

Ὁ Γιώργος ἀντιδρᾷ κεραυνόβολα, καταλαβαίνοντας ὅτι μόνον μὲ ἄμηση δρᾷσι ἔχει ἐλπίδες σωτηρίας. Μόνον ἂν αἰφνιδιάσῃ τοὺς Γιαπωνέζους μπορεῖ νά ἐλπίξῃ ὅτι θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους!

Τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι μ' ἓνα ξερὸ κοφτὸ χτύπημα, παραμερίζει τὸ ὄπλο τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀπὸ τὸ στομάχι του. Ταυτόχρονα τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς δίνοντας ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ ἄσχημα χτυπήματα ζίου-ζί-τσου. Τὰ δύο δάχτυλά του τεντωμένα, χτυποῦν τὸ Γιαπω νέζο στὰ μάτια καὶ τὸν κάνουν νὰ τυφλωθῇ γιὰ μερικὰ λεπτά!

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πό- νους ὁ κατὰσκοπος παρατάει τὸ ὄπλο τοῦ καὶ φέρνει καὶ τὰ δύο τοῦ χέρια στὰ μάτια του.

Ὁ Γιώργος δὲ χάνει οὔτε δευτερόλεπτο. Μὲ μιὰ βουτιά, ἀρπάζει τὸ πεσμένο πιστόλι τοῦ ἀντιπάλου του, ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ κυλήσῃ χάμω καὶ ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ ἓνα τραπέζι.

Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ!

Πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν μέσα στὸ κλειστὸ ἐστιατόριο καὶ σφαῖρες ἔρχονται νὰ καρφωθοῦν πάνω στὸ ξύλο τοῦ τραπέζιου ἢ νὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι τοῦ τολμηροῦ καὶ ἡρώϊκου παι- διοῦ!

Ὁ Γιώργος ἀπαιτᾶται μ' ἓ- ναν πυροβολισμό καὶ μιὰ κραυ- γὴ πόνου ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀρχικακούργου δείχνει ὅτι ἡ σφαῖρά του δὲν πῆγε χαμένη.

Καταλαβαίνει ὅμως τὸ Παι- δί — Φάντασμα ὅτι ἡ μάχη δὲν εἶναι προσωρισμένη νὰ λή- ξῃ μὲ τὸ μέρος του. Οἱ πυρο- βολισμοὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀκουστοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο, μέ-

σα ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα, γιὰτὶ ἡ κίνησις τῶν αὐτοκινή- των ἔξω εἶναι τόσο μεγάλη καὶ τόσο θορυβώδης, ὥστε κα- νένας δὲ θὰ προσέξῃ τοὺς κρότους ποὺ μὲ δυσκολία ἀ- κούγονται ἔξω.

Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ περι- μένῃ ἐνισχύσεις. Καὶ δὲν μπο- ρεῖ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἡ τύχη του θὰ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ ἐξοντώσῃ ὅλους τοὺς ἀν- τιπάλους τοῦ πρὶν μιὰ ἀπὸ τίς σφαῖρες ποὺ τοῦ ρίχνουν αὐτοὶ βρῇ στόχο!

Ἄλλωστε, τώρα, οἱ Γιαπω- νέζοι παίρνουν τὰ μέτρα τους. Σκορπίζουν μέσα στὴν αἴθου- σα, ταμπουρώνονται κι' αὐτοὶ πίσω ἀπὸ τραπέζια καὶ ἀρχί- ζουν νὰ γλυστροῦν σιγά-σιγά καὶ μεθοδικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ κυκλώσουν ἀπὸ παντοῦ. Σὲ μερικὰ λεπτά, τὸ Ἑλληνόπου- λο δὲ θὰ εἶναι πιά σὲ θέσι νὰ κρατήσῃ τὴ μάχη καὶ θὰ πῆσῃ χτυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖ- ρες τῶν Γιαπωνέζων.

Τὸ παιδάκι βρά

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὥρα ὁ Σπίθας... πει- νάει! Αὐτὸ δέβαια δὲν εἶναι καὶ ὁδὸς ἐκπληκτικὸ γιὰτὶ τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παι- δι πεινάει κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως φαίνεται ὅτι τὸ γέλιο ποὺ τοῦ προκάλεσε ἡ σαλάτα μὲ τὰ ἐξωτικά λουλούδια τὸν ἔκανε νὰ χωνέψῃ πρὶν τῆς ὥρας του καὶ ὁ Σπίθας δὲν ἀντέχει ἄλ-

“Ένας Γιαπωνέζος δγάζει άπ’ τó μαγκάλι τήν πυρακτωμένη τσιμπίδα κι’ έτοιμάζεται

λο. Ἀποφασίζει νὰ θυγῇ πάλι ἔξω γιὰ νὰ φάη, γιατί τὸν βασανίζει ἡ σκέψις ὅτι σὲ λίγο ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀθήνα ὅπου ὁ Σπίθας θὰ τρῶν μόνο χαρούπια καὶ λεμονόκουπες ἀπὸ τοὺς σκουπιδοντενεκέδες!

Βγαίνει λοιπὸν ἀπὸ τὸ σπῖτι, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Κατερίνας καὶ τοῦ Τζίτζικιου, ποὺ φοβάται μήπως μὴ πάλι σὲ μπελάδες ὁ χοντρός φίλος τους, καὶ τραβάει γραμμὴ γιὰ τὸ γιαιπωνέζικο ἐστιατόριο.

Πίσω του γλυστράει ἓνας μικρὸς ἴσκιος. Εἶναι τὸ Τζίτζικι. Θέλει νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακριὰ τὸ Σπίθα γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Σὲ λίγο, ὁ Σπίθας ἔχει φτάσει μπροστὰ στὸ γιαιπωνέζικο ἐστιατόριο καὶ δοκιμάζει μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξι. Εἶναι κλειστό!

— Μανούλα μου!, μουγγρίζει. Ἐπίτηδες τὸ ἔκαναν αὐτὸ οἱ παλαιογιαιπωνέζοι! Γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ μὴ φάω καὶ νὰ πεθάνω ἔτσι ἀπὸ τὴν πείνα! Τί νὰ κάνω τώρα; Νὰ πάω...

Σωπαίνει καὶ στήνει τὸ αὐτὸ του ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Στ' αὐτιά του φτάνουν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐστιατορίου μερικὸι παρὰξενοὶ κρότοι. Μοιάζουν μὲ πυροβολισμούς, μὰ οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου δὲν τὸν ἀφήνουν ν' ἀκούσῃ καθαρά. Δὲν μπορεῖ ἐξάλλου νὰ δῇ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐστιατορίου γιατί καὶ ἡ πόρτα καὶ τὰ ἐξώφυλλα τῶν παρθύρων εἶναι κλειστά.

Μιὰ φωνὴ λέει δίπλα του:

— Τί συμβαίνει;

Ὁ Σπίθας στριφογυρίζει ἀνοισκιστῶντας καὶ βρίσκειται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ Τζίτζικι.

— Πῶς δρέθηκες ἐδῶ; ρωτᾷ αὐστηρά. Ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφοροῦν ἔξω τέτοιαν ὥρα μικρὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου;

— Πείνασα κι' ἐγὼ Σπίθα, ἀπαντᾷ χαμογελῶντας τὸ Τζίτζικι, καὶ ἤρθα νὰ τσιμπήσω κι' ἐγὼ κάτι... Μά, δὲν εἶναι πυροβολισμοὶ αὐτοὶ ποὺ ἀκούγονται μέσα ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο; Θεέ μου! Καὶ ὁ Γιώργος εἶναι ἐκεῖ μέσα! Σίγουρα, αὐτὸν πυροβολοῦν οἱ κατὰσκοποι!

— Μανούλα μου!, βογγάει ὁ Σπίθας χτυπώντας τὸ μέτωπό του. Πῶς δὲν τὸ σκέφθη καὶ αὐτὸ νωρίτερα; Βέβαια! Ὁ Γιώργος εἶναι ἐκεῖ μέσα! Μανούλα μου!

Καὶ κάνει νὰ ριχτῇ πάνω στὴν πόρτα. Τὸ Τζίτζικι τὸν συγκρατεῖ.

— Ὅχι τοῦ λέει. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε θόρυβο. Πρέπει νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουμε ἂν θέλουμε νὰ σώσουμε τὸν Γιώργο. Ἀκουσε, λοιπόν. Ἐγὼ θὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ τὸ μέρος μιᾶς μικρῆς αὐλῆς ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ δεξιά. Ἴσως βρῶ κανέναν τρόπο νὰ μπῶ μέσα. Ἐσὺ στὸ μεταξὺ, ψάξε νὰ βρῆς κανέναν ἀστυφύλακα. Πές του ὅτι μέσα στὸ γιαιπωνέζικο ἐστιατόριο γίνεται μάχη καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἰσδοιοίησῃ τὸ τμήμα! Κατὰλαβες;

— Κατάλαβα!, μουγγρίζει ὁ Σπίθας. Μανούλα μου!

Καὶ ἀπομακρύνεται ψάχνοντας γιὰ ἓναν ἀστυφύλακα. Τὸ

Τζιτζίκι περνάει στην αύλη του κτιρίου. Είναι μιά μικρή σκοτεινή αύλη. Τό παιδάκι έξετάζει τὸ κτίριο. Δέν υπάρχει καμμιὰ πόρτα ἀπὸ ἐκεῖ. Μόνο ἓνα παράθυρο, κατάκλειστο καὶ μὲ σιδερένια κάγκελα ἔξω ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα. Στὸ ἐπάνω μέρος ὅμως τοῦ παραθύρου ὑπάρχει ἓνας μικρὸς ἀνοιχτὸς φεγγίτης χωρὶς κάγκελα. Ἐνας ἀντρας ἢ καὶ ἓνα μεγάλο παιδί ἀκόμη δὲ θὰ χωροῦσε νὰ περάσῃ τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτό. Τὸ Τζιτζίκι ὁμῶς εἶναι μικρόσωμο καὶ ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ περάσῃ.

Πιάνεται ἀπὸ τὰ κάγκελα, σκαρφαλώνει ἐπάνω, φτάνει στὸ φεγγίτη καὶ περνάει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Βλέπει μέσα τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς μεγάλης κουζίνας, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἔρημη. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς αἰθουσας τοῦ ἐστιατορίου ἀκούγονται πυροβολισμοὶ καὶ κραυγὲς λύσσας καὶ πόνου.

Δὲ διστάζει ἄλλο. Περνάει τοὺς ὤμους του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, γέρνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω, ἀκουμπάει τὰ χέρια του στὸ ἐπάνω μέρος μιᾶς ντουλάπας καὶ κατυρθώνει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ τὸ ὑπόλοιπο κορμί του.

Ἀπὸ τὴν ντουλάπα, μ' ἓνα ἀνάλαφρο πῆδημα, προσγειώνεται στὸ ἔδαφος τῆς κουζίνας. Ταυτῶχρονα, χάνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, βγάζει μερικὰ χοντρά μολυβένια σκάγια καὶ τὰ βάζει στὸ στόμα του. Τοποθετεῖ μὲ τὴ

γλῶσσα του τὰ σκάγια ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ στὰ μάγουλά του καὶ ἀφήνει μόνο ἓνα πᾶνω στὴ γλῶσσα του. χλωμιάσῃ.

Στὴν πόρτα, κυττάζει μὲ προφυλάξεις. Αὐτὸ ποὺ βλέπει κάνει τὸ πρόσωπό του νὰ ὀρῇ. Ὁ Γιώργος εἶναι ταμπουρωμένος πίσω ἀπὸ ἓνα πλαγιασμένο τραπέζι καὶ μάχεται ἐναντίον μερικῶν Γιαπωνέζων, ποὺ πυροβολοῦν ἐναντίον τοῦ πίσω ἀπὸ ἄλλαι τραπέζια. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους, περνώντας ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, ἔχει κατορθώσει νὰ πλησιάσῃ ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ Γιώργου καὶ τώρα ἐτοιμάζεται νὰ κάνῃ ἓνα ἀκόμη δῆμα καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ δέν ἔχει ἀκόμη ἀντιληφθῇ τὴν κίνησίν του αὐτῇ, ἀπασχολημένο καθὼς εἶναι μὲ τοὺς ἄλλους.

Τὰ μάγουλα τοῦ Τζιτζίκι οὐ φοισκώνουν καὶ ἓνα «φτού» ἀκούγεται. Τὸ μολυβένιο σκάγι· ταξιδεύει στὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτη φόρα καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸν Γιαπωνέζο πᾶνω στὸν ἀριστερὸ κρόταφο. Ὁ κατάσκοπος παρατάει τὸ ὄπλο του, φέρνει τὰ χέρια του στὸ κεφάλι του, σηκώνεται ὀρθιος, κάνει μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση καὶ σωριάζεται χάμω!

Ὁ Γιώργος κυττάζει κατάπληκτος πρὸς τὸ μέρος του. Δέν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔπαθε ὁ Γιαπωνέζος αὐτός, ποὺ τώρα εἶναι ξάπλωμένος χάμω, ἀναίσθητος. Τί τὸν χτύπησε ἀφοῦ δέν τὸν πυροβόλησε ὁ Γιώργος;

Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι Γιαπωνέ-
ζοι εἶναι κατάπληκτοι μ' αὐτὸ
πού ἔπαθε ὁ συμπατριώτης
τους. Δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγή-
σουν αὐτὸ πὺς συνέβη.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἡ μά-
χη σταματᾷ. Καὶ τότε, μέ-
σα στὴ σιωπὴ πὺς ἀπλώνεται,
ὁ Γιώργος ἀκούει καθαρὰ ἓνα
«φτού» καὶ βλέπει ἓναν ἄλλο
Γιαπωνέζο νὰ φέρνῃ τὰ χέρια
του στὸ κεφάλι του, νὰ γέρνῃ
πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι του, νὰ
ξαπλώνῃ στὸ πάτωμα καὶ νὰ
μὲν ἐκεῖ ἀκίνητος.

Καταλαβαίνει! Κάπου ἐκεῖ
κοντὰ εἶναι τὸ Τζιτζίκι!

Ἡ αὐτοθυσία
τοῦ Τζιτζικίου

Τὸ Τζιτζίκι, ἀπὸ
τὴν πόρτα τῆς
κουζίνας, συνεχίζει τὰ «φτού»
του καὶ ἔχει ὥς τώρα θέσει ἐ-
κτὸς μάχης τρεῖς Γιαπωνέ-
ζους, χωρὶς αὐτοὶ νὰ μποροῦν
νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει,
ὅταν ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ πλά-
για πόρτα, βλέπει νὰ ὀρμοῦν
μέσα στὴν αἴθουσα πέντε ἄλ-
λοι Γιαπωνέζοι καὶ ἓνας νέ-
γρος. Ὁ νέγρος εἶναι ὁ Μαῦ-
ρος Δαίμονας!

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ κατα-
λάβῃ ὅτι οἱ ἄλλοι κατὰσκοποι

καὶ ὁ Μαῦρος Δαίμονας, ποὺ
βρίσκονται μέσα στὸ μυστικὸ
διαμέρισμα, ἀκούσαν τοὺς πυ-
ροβολισμοὺς καὶ ἔρχονται τώ-
ρα νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρό-
φους τους.

Ἡ θέσις τοῦ Παιδιοῦ - Φάν-
τασμα ἔχει γίνῃ τώρα ἀκόμη
πιὸ κρίσιμη, γιὰ τὸ Ἑλλη-
νόπουλο ἔχει βρεθῇ ἀνάμεσα
σὲ δύο πυρὰ!

Τὸ Τζιτζίκι δὲν μπορεῖ τώ-
ρα νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του ἀ-
ποτελεσματικά. Ὅσο κι' ἂν
χτυπάει μὲ τὰ μολυβένια σκά-
για του, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
προλάβῃ καὶ σὲ ἓνα ἢ δύο λε-
πτὰ μιὰ σφαῖρα θὰ στείλῃ τὸ
Ἑλληνόπουλο στὸν ἄλλο κό-
σμο καὶ θὰ τερματίσῃ τὴν ἡ-
ρωϊκὴ σταδιοδρομία του.

Τότε τὸ παιδάκι ἀποφασί-
ζει νὰ κἀνῃ κάτι, πὺς ἰσοδου-
ναμῇ σχεδὸν μὲ αὐτοκτονία.
Νὰ διασχίσῃ δηλαδὴ τὴν αἴ-
θουσα, νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρ-
τα καὶ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἐπει-
τα, θὰ βάλῃ τὶς φωνὲς τρα-
βώντας ἔτσι τὴν προσοχὴ τῶν
διαβατῶν καὶ κάνοντας τοὺς
Γιαπωνέζους νὰ σταματήσουν
τὴν ἐπίθεσί τους...

Βάζει ἀμέσως σὲ ἐφαρμογὴ
τὸ σχέδιό του. Βγαίνει ἀπὸ
τὴν κουζίνα σκυφτὰ καὶ ἀρχί-
ζει νὰ γλυστράει ἀνάμεσα στὰ
τραπέζια, φροντίζοντας νὰ
περνᾷ πάντα πίσω ἀπὸ τοὺς
Γιαπωνέζους ποὺ ἔχουν στραμ-
μένῃ στὸ Παιδί - Φάντασμα ὅ-
λη τὴν προσοχή τους.

Γιὰ ἓνα διάστημα, ὅλα πη-
γαίνουν καλά. Ξαφνικὰ ὅμως,
τὸ Τζιτζίκι βρίσκει φάτσα
μὲ φάτσα μ' ἓνα Γιαπωνέζο,

πού είναι κουρνιασμένος πίσω από ένα τραπέζι, λίγο πιό πίσω από τους άλλους.

Ο κατάρσκοπος γουρλώνει τὰ λοξὰ μάτια του καὶ ἀνοίγει διάπλατα τὸ στόμα του. Τὸ χέρι του, σφιγμένο γύρω ἀπὸ τὴ λαβὴ ἑνὸς πιστολίου, ἐτοιμάζεται νὰ πιέσῃ τὴ σκαν δάλη.

Μὰ τὸ Τζίτζικι εἶναι πιό γοργό. Τὰ μάγουλά του φουσκώνουν καὶ ἓνα «φτοῦ» ἀκούπεται. Τὸ μεγάλο σκάγι χτυπάει τὸν Γιαπωνέζο στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ δύο φρύδια, καὶ τὸν στέλνει νὰ ταξιδέψῃ γὰ μερικὲς ὥρες στὸν κόσμον τῶν ὀνείρων. Ὅλα αὐτὰ γίνονται μέσα σ' ἓνα ἢ δύο δευτερόλεπτα καὶ οἱ πυροβολισμοὶ πού ἀντηχοῦν μέσα στὴν αἴθουσα ἐμπροδίζουν τοὺς ἄλλους Γιαπωνέζους νὰ ἀκούσουν τὸν κρότο πού κάνει ὁ συμπατριώτης τους βροντώντας χάμω.

Τὸ Τζίτζικι συνεχίζει τὸ δρόμο του πρὸς τὴν πόρτα. Φτάνει ἐκεῖ, μισοσηκώνεται, πιάνει τὸν σύρτη τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας καὶ τὸν τραβάει. Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σφαῖρα ἔρχεται καὶ καρφώνεται πάνω στὸ ξύλο τῆς πόρτας σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο ἐκατοστοῦ ἀπὸ τὴν πλάτη του!

Κάποιος φωνάζει:

— "Ε! Μὴν τὸν ἀφήνετε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα! Δέν...

Μὰ τὸ Τζίτζικι δὲν ἀκούει ἄλλο. Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φωνάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Βοήθεια! , ληστές! Γκάγ

στερ! Βοήθεια! Ἀστυνομία.
— Μανούλα μου!, κάνει μιὰ φωνὴ δίπλα του. Ἀπάνω τους!

Εἶναι ὁ Σπίθας καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τρεῖς ἀστυφύλακες. Ὁρμάει μέσα μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι, μαζί μὲ τοὺς ἀστυφύλακες καὶ μὲ τὸ Τζίτζικι ἔσπισαν. Σταματοῦν.

Ἡ αἴθουσα εἶναι ἀδεια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γιώργο καὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἢ ἀναίσθητους Γιαπωνέζους πού εἶναι ξαπλωμένοι στὸ πάτωμα. Ὁ Γιώργος φωνάζει:

— Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγαν!

Καὶ τρέχει πρὸς τὴν πλάγια πόρτα. Βγαίνει στὸ μικρὸ χώλ, μὰ δὲ σκαρφαλώνει στὴ σκάλα πού ὀδηγεῖ ἔπάνω. Μιὰ ἄλλη μυστικὴ πόρτα ἔχει ἀνοίξει, στὸ βάθος τοῦ χώλ. Μιὰ πόρτα πού βγάζει στὴ μικρὴ αὐλὴ. Τρέχει ἐκεῖ. Ἡ αὐλὴ εἶναι ἔρημη! Οἱ Γιαπωνέζοι κατάρθωσαν νὰ ξεφύγουν μαζί μὲ τὸν Μαύρο Δτίμονα!

Γυρίζει ἀπογοητευμένος μέσα στὸ ἐστιατόριο, ὅπου τὸν περιμένει ἓνα παράξενο θέαμα. Ἐνας ἀστυνομικὸς ἔχει κολλήσει τὸ Σπίθα στὸν τοίχο καὶ τὸν ἀπειλεῖ μὲ τὸ πιστόλι του. Ἐνας ἄλλος γυρίζει τὸ δικό του πιστόλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιώργου. Ὁ τρίτος κρατᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ Τζίτζικι, ἔχοντας στὸ ἄλλο του χέρι τὸ πιστόλι του καὶ αὐτὸς.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ τελευταῖος, ἐξηγήστε μας τί ἔγινε ἐδῶ μέσα. Καθγὰς ἀνάμεσα

σέ μέλη δύο αντιπάλων συμμοριών, ε; Ποιά είναι η δική σας συμμορία;

Ο Γιώργος απαντάει ήρεμα:

— Κάνε τόν κόπο νά βγάλης από τήν άριστερή τσέπη μου ένα χαρτί καί θά καταλάβης!

Ο άστυνομικός πλησιάζει χωρίς νά παρατήση τόν Τζίτζικι. Χώνει τόν πιστόλι του στή θήκη του, βάζει τόν χέρι του στήν τσέπη του Γιώργου καί βγάζει τόν πιστοποιητικό πού του έχει δώσει ο άρχηγός τής άμερικανικής άντικατασκοπείας. Τό διαβάζει καί άμέσως παρατάει τόν Τζίτζικι καί λέει:

— Μάς... μάς συγχωρήτε! Δέν μπορούσαμε νά ξέρουμε! Βάλτε τά πιστόλια σας στίς θήκες τους, παιδιά!

— Μανούλα μου!, κάνει ο Σπίθας αφήνοντας ένα στεναγμό γεμάτο άνακούφισι. Λίγο άκόμη καί θάπεφτα νεκρός από τήν πείνα! Καί μάλιστα δίπλα σέ μία κουζίνα έστιατορίου! Μανούλα μου!

Τρέχει τήν κουζίνα κι' έπειτα από μερικές στιγμές άκούγεται από εκεί ένας αλλόκοτος θόρυβος, σαν νά δουλεύη ρυθμικά μία μηχανή. Είναι τά σαγόλια του άδιάδοκτα πεινασμένου παιδιού, πού έχει αρχίσει νά καταβροχθίζει τά φαγητά τών Γιαπωνέζων.

Ο Γιώργος λέει:

— Τώρα πρέπει νά περάσειτε χειροπέδες στους Γιαπωνέζους πού είναι άπλώς άναίσθητοι καί νά τηλεφωνήσετε στήν άντικατασκοπεία! 'Υ-

πάρχει ένα μυστικό διαμέρισμα όπου υπάρχουν ίσως πολύτιμα στοιχεία. Πήτε στόν άρχηγό νάρθη άμέσως εδώ. Τό Παιδί - Φάντασμα τόν περιμένει...

— Τό... τό Παιδί - Φάντασμα!, κάνει ένας από τούς άστιφυλάκες. Δέν ήξερα ότι τό Παιδί - Φάντασμα ήταν... νέγρος!

Ο Γιώργος γελάει καί παίρνει από ένα τραπέζι μία κανάτα μέ νερό. Ξεπλένει τόν πρόσωπό του άποκαλύπτοντας τά άληθινά χαρακτηριστικά του...

Ή βολίδα 3-Χ

ΕΧΟΥΝ περάσει είκοσι τέσσερις ώρες. Οί ειδικές υπηρεσίες τής άμερικανικής άντικατασκοπείας έχουν έρευνήσει τό μυστικό διαμέρισμα του γιαπωνέζικου έστιατορίου καί δέν έχουν άνακαλύψει τίποτε τό αξιόλογο, έκτός από ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα, πού η υπηρεσία άποκρυπτογραφήσεων έχει έρμηνεύσει. Τό μήνυμα λέει:

«Άναθέσατε στόν Μαύρο

Δαίμονα τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου Ζ. Ἡ ἐκτέλεσις πρέπει νὰ γίνη στὶς 15 τοῦ μηνός. Πρέπει νὰ πάρουμε μὲ κάθε θυσία τὸ διάγραμμα τῆς βολίδας 3—X».

Ὁ Γιώργος καθισμένος στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο τοῦ ἀσχηγοῦ τῆς ἀντικατασκοπείας, ἀκούει τὶς ἐξηγήσεις πού τοῦ δίνει αὐτός:

— Τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρό, Παιδί - Φάντασμα! Εἶναι ἐκπληκτικὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ Γιαπωνέζοι γνωρίζουν τὴν ὑπαρξὶ τῆς βολίδας 3—X! Πρόκειται γιὰ ἓνα νέο μυστικὸ ὄπλο, πού βρίσκεται ἀκόμῃ στὸ πειραματικὸ τοῦ σταδίου. Εἶναι μιὰ βολίδα, ἐμφωδιασμένη μὲ μαγνήτη, πού πηγαίνει καὶ βρίσκει μόνῃ της τὰ ἐχθρικὰ τάνκς καὶ τὰ καταστρέφει. Ἀρκεῖ νὰ ἐξαπολύσῃ κανεὶς καμμιὰ πενηνταριά τέτοιες βολίδες ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς τῶν ἐχθρικῶν τάνκς γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασι μιᾶς δολόκληρης μονάδος θωρακισμένων! Ἡ βολίδα 3—X κατασκευάστηκε σ' ἓνα ἐργοστάσιο κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ γίνονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ τὰ τελευταῖα πειράματά της στὴν ἔρημο τῆς Καλιφόρνιας μὲ ἀληθινὰ τάνκς! Ἄν τὰ πειράματα αὐτὰ πετύχουν —καὶ οἱ εἰδικοί εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ πετύχουν— θὰ ἀρχίσῃ ἡ μαζικὴ κατασκευὴ τέτοιων βολίδων καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Συμμάχων πιστεύουν ὅτι ὁ πόλεμος θὰ πλησιάζῃ τότε πολὺ στὸ τέλος του! Τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ γιαπω-

νέζικα τάνκς δὲ θὰ μπορέσουν νὰ ἀντέξουν στὴν ἀντεπίθεσι τῶν βολίδων 3—X! Καταλαβαίνει; λοιπὸν πόσο μεγάλη θὰ εἶναι ἡ καταστροφὴ ἂν οἱ Γιαπωνέζοι πάρουν στὰ μέρια τους τὸ διάγραμμα τῆς βολίδας καὶ ἀρχίζουν νὰ τὴν κατασκευάζουν!

— Πῶς μποροῦν νὰ πάρουν τὸ διάγραμμα; ρωτᾷ ὁ Γιώργος. Πού μποροῦν νὰ τὸ βροῦν;

— Σὲ δύο μέρη. Ἡ στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου τὸ διάγραμμα εἶναι κλεισμένο μέσα σ' ἓνα τεράστιο χρηματοκιβώτιο, πού φρουρεῖται ἀγρυπνῶν, ἢ στὸν ἄνθρωπο πού κατασκεύασε τὴ βολίδα 3—X, τὸν μηχανικὸ Τζὼν Στήλ. Ὁ Στήλ μένει στὸ σπíti του, πού ὅμως φρουρεῖται ἐπίσης ἀρκετὰ καλά γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Ὅπως καταλαβαίνω, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα, π'ὃ εὐκόλα εἶναι νὰ ἀπαγάγουν τὸν Στήλ παρὰ νὰ μποῦν στὸ ἐργοστάσιο, νὰ θέσουν ἐκτὸς μάχης τὴ φρουρὰ καὶ νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀσφαλῶς, ἀπαντᾷ ὁ Ἀμερικανός. Θέλεις νὰ πῇς ὅτι πρέπει νὰ περιμένουμε μᾶλλον ἐπίθεσι κατὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Στήλ παρὰ κατὰ τοῦ ἐργοστασίου, ἔ;

— Ναί! Καὶ πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ φρουρήσουμε τὸν Στήλ. Ἔτσι, ὅχι μόνο θὰ περισώσουμε τὸν πολῦτιμο τύπο τῆς βολίδας 3—X ἀλλὰ καὶ θὰ ἔχουμε ἴσως τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξοντώσουμε τὸν Μαῦ-

ρο Δαίμονα και τους Γιαπωνέζους συνεργάτες του. "Ακουσε τι προτείνω να κάνουμε..."

Ο Γιώργος μιλάει για άρκετη ώρα. Ο άλλος τον ακούει με μια έκφραση θαυμασμού στο πρόσωπό του. "Όταν τελειώνη, ο αρχηγός της αντι-κατασκοπείας λέει:

— Το σχέδιό σου είναι πολύ καλό, αλλά είναι: σάν να παίξεις με το θάνατο! "Αν κάτι δεν πάη καλά, υπάρχει φόβος νά..."

— Χωρίς κίνδυνο δεν μπορεί τίποτε να πετύχει κανείς στον πόλεμο. Μόνο στους τολμηρούς ανήκει η νίκη! "Η 15η του μηνός, που αναφέρει το μήνυμα είναι αύριο. Αύριο λοιπόν, ο Τζων Στήλ θά..."

Το βράδυ της άλλης μέρας, ο Τζων Στήλ είναι καθισμένος στο γραφείο του, μέσα στο σπίτι του όπου μένει ολομόναχος, όταν ακούει ένα τρίξιμο πίσω του. Γυρίζει ξαφνιασμένος και αντικρίζει ένα μεγαλόσωμο νέγρο να μπαίνει στο γραφείο του με ένα περιστροφο στο χέρι. Δύο άλλοι άντρες μπαίνουν πίσω του, συνοδευόμενοι: ό,τι ήταν τέταρτο. Ο τελευταίος αυτός είναι Γιαπωνέζος.

— Ψηλά τα χέρια, Τζων Στήλ, λέει ο νέγρος με ήρεμη αλλά απειλητική φωνή. "Ερχόμαστε σάν φίλοι. "Αν κάνης ό,τι σου πούμε, δέ θα πάθης τίποτε. "Απεναντίας, θά γίνης πολύ πλούσιος! "Αν όμως δεν υπακούσης, θά αναγκαστούμε με μεγάλη λύπη

μας να σε σκοτώσουμε!

— Τι... τι θέλετε από μένα; ρωτάει ο Στήλ με φωνή που τρέμει έλαφρά.

— Να μάς ακολουθήσης! Ο μηχανικός άναστηκώνει τους ώμους του.

— Μπορώ να κάνω και δι-αφορετικά; λέει. Πού θά πάμε;

— Θά το μάθης όταν έρθη η ώρα. Προχώρει προς την έξοδο και πρόσεχε! Στην παραμικρή φωνή ή στην παραμικρή προσπάθειά σου να ξεφύγης, θά πέσης νεκρός!

Βγαίνουν στον κήπο του σπιτιού και ο Στήλ διακρίνει μέσα στο σκοτάδι: μερικούς από τους φρουρούς του χάμω, δεμένους και φιωμένους.

Βγαίνουν στο δρόμο, όπου περιμένουν τρία αυτοκίνητα, ένα μικρό έπιβατικό και δύο μεγάλα φορτηγά. "Άντρες ξεπηδούν από παντού, μέσα από τη νύχτα. Ο Στήλ μετράει καμμιά σαρανταριά. Μπαίνουν στα αυτοκίνητα. Ο Στήλ προχωρεί μαζί με το νέγρο, τα Γιαπωνέζο και δύο άλλους προς το έπιβατικό. Καθώς φτάνει εκεί, ο Στήλ σκοντάφτει και πέφτει στα γόνατα. Ο νέγρος τον άρπάζει από το γαϊάκ και τον αναστρώνει. Δεν αντιλαμβάνεται όμως ότι, μέσα στο σκοτάδι, τα χέρια του Στήλ δούλεψαν γοργά και κόλλησαν ένα μικρό κουτάκι πάνω στο πίσω δεξιό φτερό του αυτοκινήτου.

Το αυτοκίνητο ξεκινάει και χάνονται, ενώ από το κουτάκι αρχίζουν να πέφτουν μια

- μιὰ σταγόνες από κάποιο ύγρο.

Οι παράξενες σταγόνες

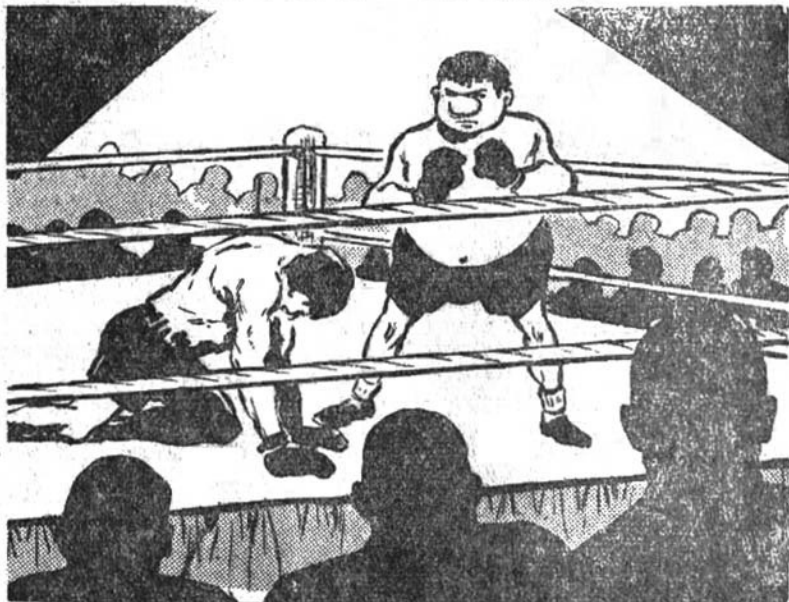
ΣΚΟΤΑΔΙ άπλώ-
νεται. "Επειτα
άπό μερικά λεπτά, άλλοι άν-
τρες ξεπροβάλλουν μέσα από
τò σκοτάδι. Πλησιάζουν στο
μέρος όπου λίγο πριν ήσαν
σταματημένα τὰ αυτοκίνητα
τών άπαγωγέων. Κάποιος ά-
νάδει ένα φανάρι και ρίχνει
χάμω τò φώς του. Άμέσως
πάνω στην άσφαλτο φωσφορί-
ζουν μερικά στίγματα που φαί-

νονται από μακριά. Είναι οί
σταγόνες από τò ύγρò του μι-
κρού κουτιού!

Μιά φωνή λέει:

— "Όλα πήγαν καλά ώς
τώρα! Φέρε τὰ αυτοκίνητα.

Πέντε αυτοκίνητα έρχονται
άπό τούς γειτονικούς δρόμους
και παίρνουν όλους τούς άν-
τρες, που ξεπερνούν τούς πε-
νήντα. Ξεκινούν. Στò φώς των
προβολέων, διακρίνονται καθα-
ρά πάνω στην άσφαλτο οί
σταγόνες που φωσφορίζουν.
Στò αυτοκίνητο που πηγαίνει
μπροστά είναι ο άρχηγός τής
άντικατασκοπείας, ή Κατερί-
να, ο Σπίθας, τò Τζίτζίκι και
ένας σωφέρ.

Είναι τόσο γερή ή γροθιά που ο αντίπαλός του διαλύεται!

Νοιώθη τώρα την ανάπνοή των διωκτών του, θα τον προλάβουν;

Ἡ Κατερίνα λέει:

— Ἀνησυχῶ πολύ γιὰ τὸ Γιώργο! Ἀν ὁ Μαύρος Δαίμονας καταλάβῃ ὅτι ὁ Στήλ δὲν εἶναι ὁ Στήλ ἀλλὰ ὁ Γιώργος, θὰ τὸν σκοτώσῃ ἀμέσως!

— Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλά!, μουμευρίζει ὁ Ἀμερικανός. Θὰ ἔχω τύψεις συνειδήσεως ἂν πάθῃ τίποτε τὸ Παιδί - Φάντασμα, ἐπειδὴ δέχτηκα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιό του...
 Ἄ! Τὰ ἴχνη τοῦ ὕγρου ποῦ φωσφορίζει ὁδηγοῦν πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη!

Ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τὰ πέντε αὐτοκίνητα μπαίνουν

στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὸ προάστιο ὅπου μένει ὁ Στήλ. Κατευθύνονται στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ τελικὰ σταματοῦν.

Ἐκεῖ μπροστὰ τους, σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα, τὰ φωσφορικά ἴχνη τελειώνουν. Τελειώνουν μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο κρῖριο, ποῦ ἔχει τὴν ἐπιγραφή:

«Στάδιο Πυγμαχιῶν Κόσμος»...

— Μανούλα μου!, μουμευρίζει ὁ Σπίθας ποῦ θυμάται ἓνα ἄλλο στάδιο ὅπου τὸν ὑποχρέωσαν νὰ πυγμαχήσῃ ἐναντίον ἑνὸς πρωταθλητοῦ τῆς πυγμαχίας. Μανία μὲ τὴν

πυγμαχία έχει αυτός ο Μαύρος Δαίμονας! Πάλι ξύλο θάχουμε!

Ο αρχηγός της αντικατασκοπείας γυρίζει ένα διακόπτη και παίρνει στα χέρια του το ασύρματο ραδιοτηλέφωνο του αυτοκινήτου.

«Έδω 0—1, λέει. Καλώς όλες τις μονάδες... Καλώς όλες τις μονάδες! Κυκλώστε το κτίριο του Σταδίου Πυγμαχικών Κόσμος! Δεν πρέπει να μπη ή να βγη κανένας! Απολύτως κανένας ώσπου να δώσω νεότερες διαταγές. Στην ανάγκη χρησιμοποιήστε όπλα!»

Μια φωνή απαντάει:

— Έντάξει, 0—1!

Μια άλλη φωνή λέει:

— Έντάξει! Διαταγή ελήφθη!

Παίρνει δέκα τέτοιες απαντήσεις ο αρχηγός πριν αφήσει το ακουστικό.

— Έντάξει, παιδιά!, λέει. Θα τοποθετηθούν δύο από σάς σε κάθε έξοδο ώσπου ναρθούν οι ενισχύσεις. Οι άλλοι θα μπουέ μέσα και θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε το κρησφύγετο των κατασκόπων. Το κακό είναι ότι αυτή τη στιγμή διεξάγονται αγώνες πυγμαχίας μέσα στο στάδιο και θα δυσκολευτούμε λίγο. Από την άλλη μεριά όμως, ο κόσμος θα καλύψει τις κινήσεις μας και δε θα γίνουν εύκολα αντιληπτοί από τους ανθρώπους που ψάχνουμε να βρούμε. Αλλωστε, ο Γιώργος έχει μαζί του ένα άλλο κουτάκι με φωσφορικό υγρό και θα μάς

οδηγήσουν οι σταγόνες. Έλατε!

Μέσα σε λίγα λεπτά, όλες οι πόρτες του σταδίου έχουν πιασθή από τους ανθρώπους της αντικατασκοπείας. Λίγο αργότερα, άλλες ισχυρές δυνάμεις φτάνουν και ολόκληρο το στάδιο κυκλώνεται με τέτοιο τρόπο ώστε ούτε ποντίκι δε θα μπορούσε να βγη χωρίς να γίνη αντιληπτό.

Τα ίχνη των φωσφορικών σταγόνων που έχει αφήνει να στάξουν χάμω ο Γιώργος δείχνουν ότι οι απαγωγείς του μπήκαν στο κτίριο από μια μικρή πόρτα, από την οποία μπαίνει συνήθως το προσωπικό. Προχωρούν μέσα σ' ένα μακρύ διάδρομο ακολουθώντας τις σταγόνες, που φωσφορίζουν κάτω από το φως ενός φαναριού που ρίχνει μπροστά τους ο αρχηγός της αντικατασκοπείας. Σ' ένα σημείο όπου ο διάδρομος διασταυρώνεται μ' έναν άλλο, ο αρχηγός αφήνει δύο άντρες. Οι υπόλοιποι συνεχίζουν το δρόμο τους.

Τέλος, έπειτα από λίγα λεπτά πορείας μέσα στο τεράστιο κτίριο, τα ίχνη σταματάνε στη βάση ενός τοίχου! Ναι, στην βάση ενός τοίχου, σ' ένα σημείο όπου δεν υπάρχει καμιά πόρτα.

Είναι φανερό ότι στο σημείο αυτό υπάρχει κάποιο μυστικό άνοιγμα. Ο αρχηγός και τα Έλληνόπουλα που βρίσκονται κοντά του έρευνούν με προσοχή τον τοίχο. Ξαφνικά το Τζιτζίκι λέει:

— Νά μιὰ προεξοχή! Τὴν πιέζω!

Πιέζει μιὰ μικρὴ σχεδὸν ἀδιόρατη προεξοχή πού εἶναι πολὺ χαμηλά, κοντὰ στὸ πάτωμα. Ἐνα σιγανὸ τρίξιμο ἀκούγεται καὶ ἓνα κομμάτι τοῦ τοίχου μετατοπίζεται.

«Δὲν εἶναι
ὁ Τζὼν Στήλ!»

ΜΕΣΑ σ' ἓνα μεγάλο ὑπόγειο, ὁ Γιώργος περνάει μερικές ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρὲς καὶ πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Ὅταν μπήκαν στὸ στάδιο, οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγείς του ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παρακολουθήσουν τοὺς πυγμαχικούς ἀγῶνες. Ὁ Μαύρος Δαίμονας μόνον καὶ τρεῖς ἄλλοι συνοδεύουν τὸν Γιώργο στὸ μυστικὸ ὑπόγειο, ὅπου περιμένουν τρεῖς ἄλλοι ἄντρες. Εἶναι καὶ οἱ τρεῖς τοὺς Γιαπωνέζοι.

Χαμογελοῦν ὅταν βλέπουν τὸν ἄνθρωπο πού νομίζουν ὅτι εἶναι ὁ μηχανικὸς Τζὼν Στήλ,

ὁ ἐφευρέτης τῆς βολίδος 3—Χ.

— Καλῶς ἦρθες, κύριε Στήλ τοῦ λέει ὁ ἕνας. Ἐλπίζω νὰ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δυὸ μας. Ἀκούστε τί θέλουμε ἀπὸ σὰς καὶ τί θὰ σὰς δώσουμε εἰς ἀντάλλαγμα... Θέλουμε τὸ διαγράμμα τῆς βολίδος 3—Χ. Ἀμέσως μόλις τὸ πάρουμε στὰ χέρια μας, θὰ σὰς δώσω με πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια! Μὲ τὸ πῶσόν αὐτὸ θὰ γίνετε πλούσιος γιὰ ὅλη σας τὴ ζωὴ!

Ὁ Γιώργος, πού θέλει νὰ κερδίσει καιρὸ γιὰ νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρία οἱ δικοὶ του νὰ φτάσουν, ἀπαντᾷ:

— Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷτε εἶναι προδοσία τῆς πατρίδας μου! Καταλαβαίνετε ὅτι, ἂν σὰς δώσω τὸ διαγράμμα, θὰ με πιᾶσουν καὶ θὰ με καταδικάσουν σὲ θάνατο! Πῶς μπορεῖτε νὰ με ἐξασφαλίσετε;

Ὁ Γιαπωνέζος πού μίλησε προηγουμένως ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Αὐτὸ εἶναι δικό σας ζήτημα, λέει. Θὰ ἔχετε τόσα χρήματα, ὥστε νὰ σὰς εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ πᾶτε σὲ μιὰν ἄλλη χώρα νὰ ζήσετε!

Ὁ Γιώργος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Δέ μοῦ ἀρκεῖ αὐτό, λέει. Θὰ δεχόμουν νὰ σὰς δώσω τὸ διαγράμμα, ἀλλὰ μὲ τὸν ὄρο ὅτι ἡ Ἰαπωνικὴ δέχεται νὰ μοῦ δώσῃ ἄσυλο, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω ἐκεῖ γιὰ πάντα!

Ὁ Γιαπωνέζος ἀνοίγει τὸ

στόμα του για να απαντήσει, όταν ο νέγρος φωνάζει:

— Σταθήτε! 'Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι ο Στήλ! Είναι μεταμφιεσμένος!

'Απλώνει το χέρι του και καταστρέφει με μερικές κινήσεις τη μεταμφίεσι του Παιδιού - Φάντασμα. Μιά κραυγή θγαίνει από τα χείλη όλων.

— Τό... Παιδί - Φάντασμα.

— Θα σε σκοτώσω!, γρυλίζει ο Μαύρος Δαίμονας φέρνοντας το χέρι του στην τσέπη του. Θά...

Μιά φωνή από το μέρος της πόρτας τόν διακόπτει:

— Ψηλά τὰ χέρια όλοι! 'Αλλοιώς...

Μέσα στο υπόγειο μπαίνουν μερικοί άντρες. Κρατούν αυτόματα και πιστόνια και τὸ ὄφος τους δείχνει ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν. 'Εντούτοις, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους τραβάει τὸ πιστόλι του μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι καὶ πυροβολεῖ. 'Ενας ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους πέφτει μὲ μιὰ τρύπα ἀνάμεσα στὰ φρύδια. Δυὸ αὐτόματα ἀρχίζουν νὰ τερετίζουν ταυτόχρονα. Δυὸ πιστόλια παίρνουν μέρος στὸ τραγούδι αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Τὸ υπόγειο γεμίζει καπνοὺς κραυγὰς πόνου καὶ οὐρλιαχτὰ λύσσας.

Όταν οἱ καπνοὶ ξεκαθαρίζουν, οἱ τρεῖς Γιαπωνέζοι καὶ οἱ τρεῖς συνοδοὶ τοῦ Μαύρου Δαίμονα εἶναι χάμω νεκροὶ ἢ βαρεῖα τραυματισμένοι, μαζί μὲ δυὸ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας.

'Ο ἴδιος ὁ Μαύρος Δαίμονας ὅμως δὲν εἶναι ἐκεῖ! 'Εχει, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, χαθῆ σὰν φάντασμα!

'Ο ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας λέει στὸ Παιδί - Φάντασμα:

— Δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγῃ! 'Όλες οἱ πόρτες εἶναι πιασμένες! Θὰ μείνῃ μέσα στὸ κτίριο τοῦ σταδίου ὥσπου νὰ τὸν βροῦμε! Πάμε νὰ ψάξουμε!

* * *

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Μαύρος Δαίμονας τρέχει σὰν τρελλὸς μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ κτιρίου, τρέμοντας καὶ ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα γιατί μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ δαιμονισμένο Παιδί - Φάντασμα τοῦ ματαίωσε τὰ σχέδια. Φτάνει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξόδους, μὰ γυρίζει ἀμέσως πίσω. Εἶναι πιασμένη ἀπὸ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας! Δοκιμάζει ἄλλη κι' ἄλλη κι' ἄλλη πόρτα. Μὰ ὅλες τους εἶναι ἀποκλεισμένες! Εἶναι παγιδευμένος μέσα στὸ κτίριο...

Καί, τὸ χειρότερο, μέσα στοὺς διαδρόμους ἔχουν ἀρχίσει τώρα νὰ κινούνται μεθοδικά ἄλλοι πολυάριθμοι πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας, ἐρευνώντας τὸ κτίριο σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ γιὰ νὰ τὸν βροῦν!

'Αναγκάζεται νὰ ὑποχωρῇ ὀλοένα, ὥσπου φτάνει στὸ διαμέρισμα τῶν ἀποδυτηρίων. 'Εκεῖ, χώνεται σὲ μιὰ καμπίνα...

'Ο Σπίθας τὴν ἴδια ὥρα,

ψάχνει δχι για τὸν Μαῦρο Δαίμονα, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀλλὰ γιὰ... μεζέδες! Δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἐστιατόριο τοῦ σταδίου καὶ αὐτὸ τὸν κάνει ἔξω φρενῶν. Τὸ καθυστερημένο μυαλό του γεννάει τὴν ἰδέα ὅτι φταίει γι' αὐτὸ ὁ... Μαῦρος Δαίμονας, ποὺ φρόντισε νὰ μὴν ἔχῃ ἐστὶ ατόριο τὸ στάδιο γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ φάῃ ὁ Σπίθας καὶ νὰ πεθάνῃ ἔτσι ἀπὸ τὴν πείνα! Ἡ σκέψι αὐτὴ κάνει τὸ Σπίθα τρελλό ἀπὸ θυμὸ καὶ τὸ ἀχόρταγο παιδὶ ἀρχίζει κι' αὐτὸ νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ τὸν ἀρχιγκάγκστερ νέγρο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ!

Ἡ τρομακτικὴ
γροθιά

ΤΥΧΕΡΟΣ καθὼς εἶναι συνήθως, ὁ Σπίθας βρίσκεται μέσα στὰ ἀποδυτήσια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ἀνοίγει μιὰ πόρτα. Μέσα σὲ μιὰ μεγάλῃ καμπίνα, ἀντικρῶζει τότε ἕνα θέαμα ποὺ τὸν ἀφήνει κατάπληκτο. Ὁ Μαῦρος Δαίμονας εἶναι ἐκεῖ μέσα καὶ μιλάει μ' ἕνα πυγμάχο ποὺ εἶναι ντυμένος μ' ἕνα παντελονάκι κι' ἕνα ζευγάρι γάντια. Εἶναι κι' αὐτὸς νέγρος. Ὁ μαῦρος Δαίμονας τοῦ λέει:

— Ἄφησέ με νὰ πάρω τὴ θέσιν σου, σοῦ λέω! Θὰ σοῦ δώσω πολλὰ λεφτά! Μοιάζουμε πολὺ καὶ κανένας δὲ θὰ

καταλάβῃ τὸ παραμικρό! Μὲ κυνηγάει ἡ ἀστυνομία!

— Ὁχι!, λέει ὁ ἄλλος κου νώντας τὸ κεφάλι του.

Ὁ Μαῦρος Δαίμονας χτυπάει τότε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Δίνει στὸν ἄλλο μιὰ γροθιά τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ πυγμάχος τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, βροντᾷ στὸν τοῖχο, σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος, μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες. Ὁ Μαῦρος Δαίμονας κινεῖται γοργά. Χώνει τὸν ἄλλο κάτω ἀπὸ ἕνα ντιβάνι, ξεικρεμάει ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα παντελονάκι καὶ ἕνα ζευγάρι γάντια, τὰ φοράει καὶ γυρίζει πρὸς τὴν πόρτα. Βλέπει τότε τὸ Σπίθα μπροστά του!

Καὶ ἡ γροθιά του τινάζεται μπροστά σὰν βολίδα καὶ χτυπάει τὸ χοντρὸ παιδὶ στὸ κεφάλι. Ὁ Σπίθας κυλιέται χάμω, μέσα στὸ διάδρομο καὶ ὁ νέγρος τὸ βάσει στὰ πόδια πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς μεγάλης αἵθουσας ὅπου γίνονται οἱ ἀγῶνες. Ὁ Σπίθας κουνάει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ξεχαλίστῃ ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ μурμουρίζει:

— Αὐτὸς εἶναι καλὸς! Δὲ φτάνει ποὺ μὲ ἔκανε νὰ μὴν μπορῶ νὰ βρῶ ἐδῶ μέσα μιὰ μπουκιά γιὰ νὰ βάλω στὸ στόμα μου, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔδειρε ἀπὸ πάνω!

Πετάγεται ὀρθιος καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν νέγρο. Ὁταν ὅμως φτάνῃ στὴν πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ στὴν αἵθουσα τῶν ἀγῶνων, δυὸ ρωμαεῖοι φρουροὶ τὸν σταματοῦν.

—'Από δώ περνούν μόνο οι πυγμάχοι!, του λένε.

—'Ε; κάνει ο Σπίθας χαζά. Μόνο οι πυγμάχοι; Καλά! Ξαναγυρίζει στα άποδυτήρια και σ'ε λίγο ξανακάνει την εμφάνισή του ντυμένος σάν πυγμάχος έτοιμος για τόν άγώνα. Οί φρουροί τόν αφήνουν νά περάση χωρίς νά άντιληφθούν ότι πρόκειται για τόν ίδιο πρόσωπο. 'Ο ένας μάλιστα του λέει:

— Καθυστέρησες και ό κόσμος φωνάζει! Τρέχα!

Ο Σπίθας διασχίζει ένα διάδρομο ανάμεσα στην άνθραποθάλασσα τών θεατών, φτάνει στο ρίγκ, όπου είναι επάνω άνεβασιμένος κιόλας ό νέγρος. Σκαρφαλώνει επάνω, ενώ τά πλήθη χειροκροτούν.

Τήν ίδια στιγμή, ένας άλλος πυγμάχος δοκιμάζει νά περάση από την ίδια πόρτα, μά οι φρουροί τόν σταματούν.

— Μά πρόκειται νά πάρω μέρος στον άγώνα που θ' άρχισή τώρα!, λέει αυτός.

—'Αλλού αυτό!, λέει ένας φρουρός. Κύτταξε! 'Ο άγώνας έχει άρχισει!

Πραγματικά, πάνω στο ρίγκ, ό Μαύρος Δαίμονας και ό Σπίθας άντιμετωπίζονται! 'Ο Σπίθας μουνμουρίζει:

— Θα μου τó πληρώσης! Θέλησες νά με κάνης νά πεθάνω από την πείνα και από πένω με χτύπησες κιόλας! Θα δής τώρα!

Ο νέγρος δέν καταλαβαίνει τί λέει ό Σπίθας. Άνασθηκώνει τούς ώμους του και ξαφνικά ή γροθιά του ταξιδεύει με όρμη

και γρηγοράδα πυραύλου. Χτυπάει τó Σπίθα στο σαγόνι και τó αδιάκοπα πεινασμένο παιδί έκσφενδονίζεται πρós τά πάνω, χτυπάει πάνω στα σκοινιά, γυρίζει πίσω, διασχίζει τó ρίγκ, χτυπάει στά άπέναντι σκοινιά και μένει εκεί ζαλισμένος και πολύ θυμωμένος!

— Μανούλα μου!, μουνμουρίζει. Αυτό ήταν! Με τή γροθιά αυτή τó στομάχι μου χώνεψε όλα τά φαγητά που περιείχε και τώρα θ' άρχισή νά χωνεύη τόν έαυτό του! Και θα μείνω χωρίς στομάχι! μανούλα μου!

Η σκέψη αυτή τόν κάνει τρελλό. Έτοιμάζει τή γροθιά του και, όταν ό Μαύρος Δαίμονας φτάνη κοντά του για νά συνεχίση άλύπητα τó σφυροκόπημα, ό Σπίθας χτυπάει. Χτυπάει με άπερίγραπτη μανία και άπίστευτη δύναμη. Τό χέρι του, σφιγμένο με λύσσα σέ γροθιά, ξεκινάει από χαμηλά και ταξιδεύει πρós τά πάνω με άφάνταστη όρμη. Η γροθιά του σκάζει πάνω στο σαγόνι του νέγρου σάν χειροβομβίδα. Τά πόδια του Μαύρου Δαίμονα χάνουν την έπαφή τους με τó καναβάτσο και τó κορμί του παίρνει μιá δόκληρη στροφή στον άέρα, βροντάει χάμω και μένει ασάλευτο.

Τήν ίδια στιγμή ό Γιώργος και ό άρχηγός τής άντικατασκοπείας πηδούν μαζί με μερικούς πράκτορες πάνω στο ρίγκ.

— Συγχαρητήρια, Σπίθα!

λέει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας. Ἡ γροθιά σου ἦταν καταπληκτική!... παιδιά, περάστε του τὶς χειροπέδες!

Καὶ δείχνει τὸν πεσμένο νέγρο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πράκτο-

ρες σκύβει ἐπάνω του καὶ σηκώνεται πάλι.

— Εἶναι περιττό, ἀρχηγέ, λέει. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι νεκρός! Ἡ γροθιά ποὺ δέχτηκε τοῦ ἔσπασε τὸ σῆρο!..

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ τόμοι καὶ τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς. Κάθε τεύχος πωλεῖται 1.40 δραχ., καὶ οἱ τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἑκάστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δρχ. καὶ δὲν παίρνει ἑκπτώσι. Ἡ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μποροῦν ἄπο σήμερα νὰ προμηθεύονται ὅλα τὰ τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ Ἡρώος» κλπ. ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον «ZENO», ὁδὸς Δανίας 6, τομεὺς 2, Λονδῖνον, καὶ βιβλιοπωλεῖσι «ATHENE» ὁδὸς Ἑβερεσθλτ 261, τομεὺς 1, Λονδῖνον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 8ον — Τόμος 54 — Άριθ. τεύχους 427 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22' (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίᾳ δρχ. 100	Ἐτησίᾳ δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ Μ. Ἡρώος, ποὺ κυκλοφορεῖ
τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΧΕΛΩΝΑ

τὰ Ἑλληνόπουλα ἀντιμετωπίζουν ἓνα ἀκόμη αἰνίγμα... Τὸ
αἰνίγμα τῶν αἰνιγμάτων, ἀπὸ τῆ λύσι τοῦ ὁποῖου κρέμεται
ἡ νίκη τῶν Συμμάχων καὶ ἡ ζωὴ τῶν τεσσάρων ἡρωϊκῶν
παιδιῶν!

Ἀγοράστε ὅλοι τὸ ἐρχόμενο τεῦχος, τὸ 428! Θὰ σᾶς
καταπλήξῃ καὶ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ!

ΔΙΟΤΙ ΦΟΒΟΜΟΥΝ, ΑΥΤΟ ΠΟΥ
ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΟΡΑ! ΕΡΧΕΣΤΕ ΕΔΩ
ΝΑ ΣΑΣ ΒΟΗΘΗΣΩ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΟΥ-
ΜΕ ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΣΜΑ... ΕΑΝ ΜΠΟ-
ΡΟΥΣΑ ΘΑ ΕΠΑΙΡΝΑ ΠΙΣΩ ΑΥΤΟ
ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΔΩΣΑ... ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΛΥΣΙΣ ΣΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ
ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕ-
ΦΑΛΩΝ ΜΑΣ. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ Ο-
ΜΩΣ ΧΡΟΝΟ...

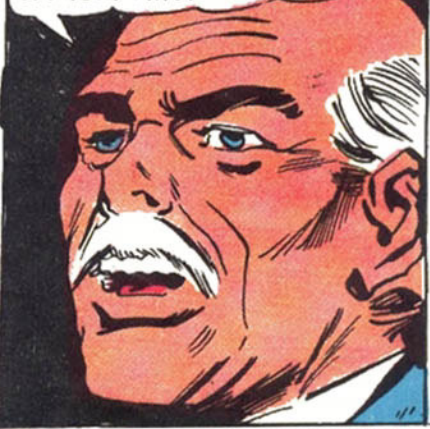

ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ ΟΜΩΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ
... ΑΡΑΓΕ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΘΝΗ, ΘΑ
ΜΑΣ ΔΩΣΟΥΝ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ
ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ;

ΠΡΕΠΕΙ!

ΝΑΙ ΓΚΑΛΛΝΤΙ ΠΡΕΠΕΙ! ΔΙΟΤΙ Η
ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗ... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΡΟΧΩΡΗΣΗ ΣΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΙΩΝΑ ΠΟΥ
ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΚΑ-
ΛΥΨΕΙΣ ΜΑΣ... ΑΣ ΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΑΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...